vrăjitoare
COWTIUt PRIMELE DOUi TITIURJ OIN SERJE
4fţT$_H$Ui

ţ

PRIMP.I.F DOUĂ TITLURI DIN SERIE:

.1. O VHĂJITOARF fjŞfCKOZiTOAKr 2. O VRAJITOARE INGROZITOARF LOVEŞTI: DIN NOU

Mildred Hubble arc cele mai nobile intenţii. Vrea sil fie o elevă model, o prietenă bună şi, mai ales, o Vrăjitoare j>c măsura aşteptărilor celor din jur. Dar cu toată străduinţa şi încercările ei dc a se ţine departe de necazuri, ±Viildred intră în cele mai grozave încurcături. E drept, uneori nici soiţii ini sunt de partea ei: colegele îi joacă feste vrăjitoreşti, pisoiul Dungul iţii nu sc poate ţine drept pe mâcură, nici vrjjilc nii'i ies tocmai bine. Ce mai! Mildred e cca maî îngrozitoare vrăjitoare cant: a tTvciit vrcodatii pu la Acadcmia dc Vrajitoait a doamnei Cackle. Doar cea mai bunii prieteni a ei, Maud, o mai poate scăpa de exmatricularea care o amcninţil, Sau poate o vrajă miraculoasă?

JILL MURPHY

O vrăjitoare îngrozitoare

O vrăjitoare îngrozitoare loveşte din nou

Jill Murphy, autoare şi ilustratoare britanică, s-a născut la 5 iulie 1949, la Londra. Cunoscută mai ales pentru seria O vrăjitoare îngrozitoare, Jill a demonstrat înclinaţii către scris şi desen încă de la vârsta de şase ani. Şcoala primară a fost cea mai frumoasă perioadă de-a lungul anilor de studiu, pentru că avea multe proiecte de care putea profita pentru a desena. Ulterior a fost înscrisă la o şcoală catolică unde i-a fost foarte greu să se adapteze, atunci născându-se şi ideea pentru cartea O vrăjitoare îngrozitoare. Lucrul la această carte a durat doi ani, la optsprezece ani a trimis manuscrisul la trei mari edituri londoneze, însă a fost refuzat. Succesul avea să vină câţiva ani mai târziu, moment în care şi-a dat seama că vrea să devină scriitoare cu normă întreagă. A continuat să scrie şi să ilustreze multe alte volume, trei dintre ele chiar despre micuţa vrăjitoare Mildred Hubble, principalul personaj din seria O vrăjitoare îngrozitoare, iar de-a lungul carierei cărţile sale au fost recompensate cu numeroase premii.

JILL MURPHY
O vrăjitoare îngrozitoare
O vrăjitoare îngrozitoare loveşte din nou
Traducere din engleză şi note de Lavinia Branişte
O

HUR

Redactori: Mădălina Vasile, Alina-Nicoleta Ioan Tehnoredactor: Angela Ardeleanu DTP copertă: Alexandru Daş Ilustra(ia copertei: Jill Murphy
Jill Murphy The Worst Witch
Text and illustrations copyright © 1974 by Jill Murphy All rights reserved.
The Worst Witch Strikes Again
Text and illustrations copyright © 1980 by Jill Murphy

© Editura Arthur, 2015, pentru prezenta ediţie Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

O vrăjitoare îngrozitoare

Capitolul 1

Academia de vrăjitoare a doamnei Cackle[1] era construită pe vârful unui munte înalt şi era înconjurată de o pădure de pini. Cu zidurile şi turnurile cenuşii şi triste arăta mai degrabă a închisoare decât a şcoală. Câteodată puteai vedea elevele zburând pe mături, repede ca liliecii, pe deasupra zidului care îngrădea terenul de joacă, dar, de obicei, locul era pe jumătate ascuns de ceaţă, deci, dacă ridicai ochii mult în sus, către munte, probabil nu observai deloc clădirea.-

Şcoala era întunecoasă şi cufundată în umbră. Coridoarele erau lungi şi înguste, iar scările urcau în spirală, şi, desigur, mai erau şi fetele, îmbrăcate cu sarafane negre,

[1] „Cotcodăcit" (în limba engleză).

ciorapi negri, bocanci negri cu talpă groasă, cămăşi gri şi cravate gri cu negru. Până şi rochiţele lor de vară erau în carouri gri cu negru. Singurele pete de culoare erau panglicile pe care le purtau legate în jurul taliei, peste sarafan - diferite în funcţie de casă - şi ecusonul şcolii, o pisică neagră care stătea pe o lună galbenă. La ocazii speciale, cum ar fi decernarea unui premiu sau Halloweenul, purtau altă uniformă, constând într-o pelerină lungă şi o pălărie înaltă, cu vârful ascuţit, dar cum şi acestea erau negre, nu se simţea cine ştie ce diferenţă.

Erau atât de multe reguli care trebuiau respectate, încât nu puteai face nimic fără să fii certat, şi se pare că în fiecare săptămână se dădeau lucrări de control şi examene.

Mildred Hubble era în primul an de şcoală. Era genul de persoană care părea că intră mereu în belele. Nu avea neapărat intenţia de a încălca regulile şi a-i sâcâi pe profesori, dar de câte ori era prin preajmă, pur şi simplu se întâmpla câte ceva. Puteai fi sigur că Mildred are pălăria pusă cu faţa în spate sau că şireturile de la ghete îi atârnă pe jos. Nu putea să traverseze un coridor de la un capăt la altul fără ca cineva să nu ţipe la ea şi aproape seară de seară avea ceva de scris drept pedeapsă sau îi era interzis să iasă afară (nu că ai fi avut unde să te duci dacă s-ar fi

putut ieşi). Dar chiar şi aşa, avea o grămadă de prieteni, deşi aceştia se ţineau la distanţă în laboratorul de poţiuni, iar prietena ei cea mai bună, Maud, îi era credincioasă şi îi rămânea alături indiferent ce se întâmpla şi oricât de înspăimântător era. Formau o pereche ciudată, pentru că Mildred era înaltă şi slabă, şi avea codiţe lungi, împletite, pe care deseori le molfăia fără să-şi dea seama (încă un motiv pentru care era certată), în vreme ce Maud era scundă şi plinuţă, avea ochelari rotunzi şi părul despletit.

în prima zi la academie, fiecare elevă a primit o mătură şi a fost învăţată cum să zboare pe ea, lecţie care durează destul de mult şi nu e nici pe departe atât de simplu pe cât pare. Pe la jumătatea primului trimestru, fiecare a primit câte un pisoi negru, pe care l-a învăţat să zboare pe mătură. Pisicile nu se aflau acolo din vreun motiv

pr.ulic, ci doar pentru a păstra tradiţia; unele şcoli au bufniţi[1] în loc de pisici, dar e doar o chestiune de gust. I)<>amna Cackle era o directoare care ţinea foarte mult la tradiţie, nu credea în orice prostie la modă şi-şi instruia tinerele vrăjitoare să respecte toate obiceiurile pe care le învăţase şi ea pe când era copilă. La sfârşitul primului an, fiecare elevă primea un exemplar din Cartea vrăjitor tradiţionale, un volum gros de cinci degete, legat în copertă de piele. Cartea nu era folosită cu adevărat fiindcă pentru lucrul la clasă se foloseau ediţii mai ieftine, dar, asemenea pisicilor, era încă un element de tradiţie. în afara decernărilor de premii, nu mai erau alte prezentări până în al cincilea şi ultimul an, când majoritatea elevelor primeau Certificatul de absolvire a studiilor vrăjitoreşti. Nu părea probabil ca Mildred să ajungă vreodată atât de departe. După primele două zile de şcoală, deja îşi izbise mătura de zidul care împrejmuia grădina, rupându-i coada în două şi şifonându-şi pălăria. Reuşi să repare mătura cu lipici şi bandă adezivă, şi, din fericire, aceasta încă mai zbura, deşi era legată grosolan unde se îmbinau cele două bucăţi şi uneori era destul de dificil de controlat.

Povestea noastră începe cu adevărat pe la jumătatea primului trimestru petrecut de Mildred la şcoală, în noaptea dinaintea înmânării pisoilor...

Era aproape miezul nopţii şi şcoala era cufundată în întuneric, mai puţin o fereastră îngustă luminată uf or de pâlpâirea unei lumânări. Aceasta era camera lui Mildred, unde ea stătea în pat, îmbrăcată cu o peretlie de pijamale cu ciungi gri şi negre, şi aţipea lot la câteva minute. Maud stătea ghemuită la capătul patului, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte dc flanel negru şi înfăşurată cu un şal negru de lână. Fiecare elevă avea aeclaşi tip de cameră: e*trem de simplă, cu un şifonier, pat cu

cadru de fier, masă şi scaun, şi o fereastră îngustă, ca cele folosite de arcaşii din castelele de pe vremuri. Pe pereţii goi era montată o şină pentru atârnat fotografii, de care stătea agăţată o bucată de pânză pe care era brodat un citat din Cartea Vrăjitor şi, de asemenea, în timpul zilei, câţiva lilieci. Mildred avea în camera ei trei lilieci, mici, blănoşi şi foarte prietenoşi. îi plăceau foarte mult animalele şi aştepta cu nerăbdare următoarea zi, când urma să primească şi ea un pisoi. Toată lumea era foarte entziasmată în privinţa ceremoniei şi toată seara nu făcură decât să-şi calce pelerinele cele bune şi să-şi netezească pălăriile de sărbătoare. Maud era prea emoţionată ca să poată dormi, aşa că se furişă în camera lui Mildred, ca să stea de vorbă cu prietena ei.

— Cum o să-l cheme pe-al tău? întrebă Mildred somnoroasă.

— Miez-de-Noapte, zise Maud. Mi se pare că sună dramatic.

— Pe mine mă îngrijorează toată povestea asta, mărturisi Mildred, în timp ce-şi rodea vârful codiţei. Sunt sigură c-o să fac ceva îngrozitor, cum ar fi să-l calc pe coadă, sau poate că doar o să se uite o dată la mine şi o să sară pe geam. Ceva sigur o să meargă rău.

'4

I ii serioasă, zise Maud. Ştii că te pricepi la animale. Cât despre coadă, nici măcar n-o să stea pe podea. Doamna Cackle ţi-l dă ţie şi asta e tot. Deci n-ai de ce să stai cu grijă, nu-i aşa?

înainte ca Mildred să dea un răspuns, uşa se dădu de perete şi-n prag apăru diriginta lor, doamna Hardbroom[1], îmbrăcată într-un halat negru, cu un felinar în mână. Era o femeie înaltă şi înfricoşătoare, cu o faţă osoasă şi ascuţită şi păr negru, prins la spate într-un coc atât de strâns că fruntea părea să-i pocnească.

— E cam târziu să fiţi treze, nu-i aşa, fetelor? întrebă ea sever.

Fetele, care se cuprinseră una pe cealaltă când uşa se deschisese, se despărţiră lăsându-şi privirea în jos.

— Desigur, dacă nu vrem să luăm parte la ceremonia de mâine, suntem pe drumul cel bun, mai adăugă doamna Hardbroom pe un ton cât se poate de rece.

— Da, doamnă Hardbroom, răspunseră nefericitele în în acelaşi timp.

Doamna Hardbroom aruncă o privire plină de înţeles spre lumânarea lui Mildred şi păşi pe hol, în urma lui Maud.

[1] Mătură tare (în limba engleză).

Mildred se grăbi să sufle în lumânare şi se băgă în aşternuturi, dar nici gând să adoarmă.

Auzea bufniţele ţipând şi undeva, în şcoală, o uşă fusese lăsată deschisă şi acum scârţâia înainte şi înapoi în bătaia vântului. Să vă spun drept, lui Mildred îi era frică de întuneric, dar să nu mai ziceţi nimănui. Adică cine a mai auzit vreodată de o vrăjitoare care să se teamă de întuneric?

Capitolul 2

eremonia se desfăşura în Sala Mare, o încăpere m tfid ^ensă de piatră, cu şiruri de băncuţe de lemn, o M^B-' scenă la un capăt şi scuturi şi portrete pe pereţi, de jur-împrejur. Toată şcoala se adunase acolo, iar doamna Cackle şi doamna Hardbroom stăteau în spatele unei mese. Pe masă se afla un coş mare de răchită din care se auzeau mieunături şi scâncete.

Mai întâi, toată lumea intonă cântecul şcolii, care suna cam aşa:

Cu mândrie-n zbor pe mături, înainte-ntotdeauna, Pe deasupra pomilor Să ne lumineze luna.
Zi de zi venim la şcoală Şi din răsputeri muncim.

18

Din ceaune ies bulbuci, Pentru vrăji ne străduim.
învârtim în poţiuni, îi dăm zor cu bucurie, împreună învăţăm Mândre-a fi de-Academie.

Era un imn tipic de şcoală, plin de mândrie, veselie şi năzuinţă. Mildred încă n-apucase să dea zor cu bucurie la vreo poţiune, nici să zboare cu mândrie pe mătură... de obicei era prea ocupată străduindu-se să se ţină pe picioare!

Oricum, după ce terminară de murmurat ultimul vers, doamna Cackle sună din clopoţelul de argint de pe masă, iar fetele se aliniară una în spatele celeilalte şi porniră să-şi primească pisoii. Mildred era ultima dintre toate şi, când ajunse la masă, doamna Cackle scoase din coş nu un pisoi negru tăciune şi cu blana lucioasă, cum primise toată lumea până atunci, ci un tărcat micuţ, cu lăbuţe albe şi o blană care arăta de parcă ar fi stat toată noaptea afară, în furtună.

— N-am mai avut din ăştia negri, explică doamna Cackle cu un surâs blând.

Doamna Hardbroom zâmbi şi ea, dar sever.

După ceremonie, toată lumea dădu fuga să vadă pisoiul lui Mildred.

— Cred că e mâna D.H.-ului pe aici, cumva, zise Maud posomorâtă. („D.H.-ul" era porecla pe care o foloseau ele pentru doamna Hardbroom.)

— Trebuie să recunosc că arată un pic trist, nu-i aşa? spuse Mildred, scărpinându-l pe cap pe pisoiul tărcat. Dar de fapt nu mă deranjează. Numai că va trebui să mă gândesc la un alt nume. Voiam să-i spun Funingine. Hai

să mergem cu ei şi să vedem dacă se descurcă să zboare pe mătură.

Aproape toate vrăjitoarele din anul întâi erau în curte, încercând să-şi convingă pisoii derutaţi să stea pe mătură. Câţiva se ţineau deja cu gheruţele, iar pisoiul unei tinere vrăjitoare destul de încrezute, pe nume Ethel, se ţinea perfect drept şi se spăla pe lăbuţe, de parcă ar fi zburat pe mătură de când se ştia.

După cum spuneam, nu era deloc uşor să zbori cu mătura. Mai întâi îi porunceai măturii să se ridice în aer, iar ea se ridica, paralel cu solul. Apoi te urcai pe ea, după care o loveai scurt şi gata, pornea. Odată ridicată în aer, puteai face mătura să execute aproape orice dacă-i spuneai: „Dreapta! Stânga! Stop! Un pic mai jos!" şi aşa mai departe. Cel mai greu era să-ţi menţii echilibrul, fiindcă dacă te lăsai un pic prea mult într-o parte, riscai numaidecât să te dezechilibrezi, şi atunci ori cădeai, ori atârnai cu capul în jos, şi trebuia să stai aşa acolo, cu fusta în cap, până când apărea vreo prietenă să te salveze.

Mildred avusese nevoie de câteva săptămâni de căzături şi izbituri până să ajungă să zboare pe mătură cât de cât rezonabil, şi se părea că noul ei pisoi urma să aibă aceleaşi prohlqmp. Când l-a aşezat la un capăt al măturii,

.1 CtY/ut pi' jos, l.1r.1 c.i măcar să încerce să se ţină. După multe încercări, Mildred l-a luat de pe jos şi l-a scuturat.

— Fii atent, spuse ea hotărâtă. Cred c-o să fiu nevoită să te botez Prostul. Nici măcar nu încerci să te ţii bine. Ceilalţi se descurcă... uită-te la toţi prietenii tăi.

Pisoiul o privi trist şi-i linse nasul cu limbuţă lui aspră.

— Hai, vino încoace, zise Mildred, cu vocea mai blândă. Nu sunt supărată pe tine. Hai să mai încercăm o dată.

Şi puse din nou pisoiul pe coada măturii, iar el căzu cu un zgomot înfundat.

Maud era mai norocoasă. Pisoiul ei atârna ţeapăn cu capul în jos.

— Ce să-i faci, râse Maud. Măcar începem de undeva.

— Al meu nu e bun de nimic, zise Mildred, aşezân- du-se pe coada de mătură, ca să se odihnească.

— Nu contează, răspunse Maud. Gândeşte-te cât de greu trebuie să fie pentru ei să se ţină cu ghearele.

Lui Mildred îi veni fulgerător o idee şi o zbughi în şcoală. îşi lăsă pisoiul să fugărească o frunză pe pământ şi mătura să aştepte răbdătoare în aer. Se întoarse aducând geanta de umăr, pe care o agăţă la capătul măturii şi apoi îndesă pisoiul în ea. Pisoiul scoase din geantă feţişoara uimită, în vreme ce Mildred zbura veselă prin curte, încoace şi-ncolo.

— Ia uite, Maud! strigă ea de la trei metri deasupra solului.
— Trişezi! răspunse Maud, uitându-se la geantă.
Mildred se întoarse şi ateriză râzând.
— Nu cred că D.H.-ul o să fie de acord, zise Maud plină de îndoială.
— Exact, Maud, se auzi o voce de gheaţă în spatele lor. Mildred, draga mea, e posibil să fie încă şi mai uşor cu un ghidon şi o şa.
Mildred se înroşi până în vârful urechilor.
— îmi pare rău, doamnă Hardbroom, mormăi ea. Nu prea poate să-şi ţină echilibrul... pisoiul meu... şi m-am gândit... că poate...
Vocea îi pieri de tot sub privirea împietrită a doamnei Hardbroom, iar Mildred îşi desfăcu geanta şi scutură pisoiul uimit pe pământ.
— Fetelor!
Doamna Hardbroom bătu din palme o singură dată.
— Voiam să vă reamintesc că mâine-dimineaţă avem test la poţiuni. Asta e tot.
Şi zicând acestea, dispăru. La propriu.

— Mi-aş dori să nu mai facă asta, şopti Maud, privind către locul în care stătuse diriginta lor. Nu ştii niciodată sigur dacă a plecat sau nu.

— Ai dreptate din nou, Maud, se auzi de nicăieri vocea doamnei Hardbroom.

Maud înghiţi în sec şi se repezi înapoi la pisoiul ei.

Capitolul 3

Tă amintiţi că v-am pomenit de o tânără vrăjitoare, pe nume Ethel, care a reuşit să-şi înveţe pisoiul să zboare de la prima încercare? Ethel era unul dintre norocoşii cărora totul le merge bine. Era mereu prima din clasă, vrăjile îi funcţionau mereu, iar doamna Hardbroom nu-i făcea niciodată observaţie. Poate de aceea, uneori, Ethel le lua de sus pe celelalte fete.

De data asta auzise întreaga discuţie pe care o avusese Mildred cu doamna Hardbroom şi nu se putu abţine să nu fie nesuferită.

— Cred că doamna Cackle şi-a dat pisica aia intenţionat, rânji Ethel. Sunteţi un dezastru amândouă.

— Hai, taci din gură, zise Mildred, încercând să nu-şi iasă din fire. Oricum, nu-i o pisică rea, o să înveţe în timp.

— La fel ca tine? continuă Ethel. Oare nu săptămâna trecută ai lovit pubelele?
— Fii atentă, Ethel, zise Mildred. Ai face bine să taci din gură fiindcă altfel o să...
— Da?
— O să fiu nevoită să te transform în broască... şi nu vreau să fac asta.
Ethel izbucni într-un râs subţire.
— Chiar că e amuzant, zise ea triumfătoare. Tu nici măcar nu ştii vrăjile pentru începători, darămite pe-astea.
Mildred se înroşi la faţă şi se posomori.
— Haide, strigă Ethel. Haide odată, dacă eşti aşa deşteaptă. Transformă-mă în broască! Aştept.
Dar se întâmplă ca Mildred chiar să aibă idee de vraja aceea (citise despre ea la bibliotecă). Toată lumea se strânsese în jurul lor să vadă ce-o să se întâmple, în timp ce Ethel încă mai rânjea. Era insuportabil.
Mildred mormăi în barbă vraja, iar Ethel dispăru. în locul ei stătea un purcel roz cu gri.
Aerul se umplu de ţipete şi strigăte.
— Vai, nu!
— Nu se poate!
— Hai c-ai făcut-o de data asta, Mildred!
Mildred era îngrozită.

— Vai, Ethel, zise ea. îmi pare rău, dar ai căutat-o cu lumânarea.
Purcelul părea furios.
— Mildred Hubble, bestie ce eşti! grohăi el. Schimbă-mă la loc!
Chiar în clipa aceea, doamna Hardbroom apăru în mijlocul curţii.
— Unde este Ethel Hallow? întrebă ea. Doamna Bat[1] ar vrea să vorbească cu ea pentru nişte lecţii suplimentare de incantaţii.
îşi îndreptă privirea sfredelitoare către porcuşorul care grohăia uşor la picioarele ei.
— Ce caută animalul ăsta în curte? întrebă ea rece.
Toată lumea se uită la Mildred.
— Ăăă... i-am dat eu drumul înăuntru, spuse Mildred ezitantă.
— Atunci la fel de bine poţi să-i dai drumul afară, zise doamna Hardbroom.
— Vai, nu pot să fac una ca asta, zise dintr-o suflare Mildred, nefericită. Adică... vreau să spun că... n-aş putea să-l păstrez ca animal de companie?
— Cred că ţi-e deja destul de greu să te descurci şi cu pisoiul ăla, fără să mai duci şi grija unui purcel, răspunse

[1] „Liliac" (în limba engleză).

doamna Hardbroom, uitându-se lung la pisoiul tărcat ascuns după gleznele lui Mildred. Scoate-l afară imediat! Deci unde e Ethel?
Mildred se ghemui lângă purcel.
— Dragă Ethel, ti şopti ea rugătoare în ureche, vrei să ieşi afară când îţi spun eu? Te rog, Ethel. O să-ţi dau drumul înăuntru imediat după aceea.
Dar nu merge niciodată să ceri favoruri unor oameni ca Ethel. Nu-i face decât să simtă cât sunt de puternici.

— N-o să ies! zbieră porcul. Doamnă Hardbroom, sunt Ethel! Mildred Hubble m-a transformat în porc.

Doamna Hardbroom nu era niciodată surprinsă de nimic. Nici măcar vestea asta înspăimântătoare n-o făcu decât să ridice o sprânceană.

— Ei bine, Mildred spuse ea, mă bucur să aflu că ai învăţat cel puţin un lucru de când ai venit aici. Totuşi, după cum probabil că ai remarcat în Codul Vrăjitoarelor, regula numărul şapte, paragraful doi, nu se obişnuieşte ca astfel de trucuri să fie aplicate colegilor. Te rog să anulezi imediat vraja.

— Mă tem că nu ştiu cum să fac asta, mărturisi Mildred, cu o voce aproape stinsă.

Doamna Hardbroom se uită lung la ea preţ de câteva clipe.

— Atunci ai face bine să te duci să cauţi la bibliotecă, zise ea obosită. Ia-o pe Ethel cu tine şi opriţi-vă în drum să-i spuneţi doamnei Bat de ce o să întârzie Ethel.

Mildred îşi luă pisoiul în braţe şi se grăbi să intre, urmată de purcel. Din fericire, doamna Bat nu era în camera ei, dar era îngrozitor de jenant să intri în bibliotecă. Ethel grohăia tare şi o făcea dinadins, aşa că toată lumea se holba atât de insistent că lui Mildred îi venea să se ascundă sub o masă.

— Grăbeşte-te odată! mormăi porcul.

— Of, mai lasă-mă în pace, zise Mildred, în timp ce răsfoia grăbită imensa carte de vrăji. Oricum e numai vina

ta. De fapt tu mi-ai cerut să fac asta. Nu înţeleg de ce te tot plângi.

— Am spus broască, nu porc, răspunse Ethel. Nici măcar asta n-ai fost în stare să faci cum trebuie.

Mildred ignoră grohăielile lui Ethel şi continuă să caute în carte. Avu nevoie de jumătate de oră să găsească vraja potrivită şi, la scurtă vreme după aceea, Ethel redeveni persoana nesuferită de mai înainte. Fetele din bibliotecă fură extrem de surprinse să vadă cum porcul se transformă dintr-odată într-o Ethel cât se poate de furioasă.

— Hai, Ethel, nu fi supărată, zise Mildred încet. Nu uita: „Păstraţi liniştea în bibliotecă în permanenţă."
Şi apoi o zbughi pe coridor.

— Nu c-a fost îngrozitor, Pisică? îi spuse ea pisoiului, care stătea ghemuit sub puloverul ei. Cred că cel mai bine ar fi să te duc în camera mea şi apoi să mă duc să repet pentru testul de poţiuni. Să nu necăjeşti liliecii, bine?

Capitolul 4

*ra dimineaţa testului de poţiuni şi fetele păşeau Wjr pe rând în laborator, fiecare sperând că învăţase ■M vraja potrivită, în afară de Ethel, care ştia tot şi ^^^ nu-şi făcea niciodată astfel de griji.

— Haideţi, fetelor! Câte două la un ceaun, se răsti doamna Hardbroom. Astăzi vom face o poţiune care să provoace râsul. N-aveţi voie să vă uitaţi în manual... Mildred, închide cartea imediaţi Lucraţi în linişte şi după ce terminaţi aveţi voie să luaţi o gură din amestec, să vă asiguraţi că e preparat cum trebuie. Puteţi începe.

Maud şi Mildred stăteau la acelaşi ceaun, bineînţeles, dar, din păcate, niciuna dintre ele nu învăţase prea bine vraja.

— Cred că-mi amintesc de ea vag, şopti Maud. Sau bucăţi din ea, oricum.

începu să aleagă ingredientele pe masa de lucru.
După ce a amestecat totul în ceaun, se formă un lichid roz care făcea bulbuci. Mildred se uită lung la el, neîncrezătoare.
— Sunt sigură că ar trebui să fie verde, zise ea. De fapt, sunt sigură c-ar fi trebuit să punem o mână de mătasea- broaştei-adunată-la-miezul-nopţii.
— Eşti sigură? întrebă Maud.
— Da... răspunse Mildred, nu foarte convinsă.
— Absolut sigură? mai întrebă o dată Maud. Ştii ce s-a întâmplat data trecută.
— Sunt destul de sigură, insistă Mildred. Oricum, avem câte o mână de mătasea-broaştei pe fiecare masă de lucru. Sunt convinsă că trebuie s-o punem.
— Bine, atunci, zise Maud. Haide, n-are ce rău să facă.
Mildred luă algele şi le dădu drumul în amestec. Apoi amestecară pe rând, câteva minute fiecare, până când lichidul începu să devină verde-închis.
— Ce culoare oribilă, zise Maud.

— Sunteţi gata, fetelor? întrebă doamna Hardbroom, bătând în catedră. Trebuia să fi terminat deja de ceva vreme. în caz de urgenţă, trebuie să preparaţi o poţiune care provoacă râsul cât mai repede.

Ethel încă mai lucra pe masa din faţa lui Mildred, care se ridică în vârful picioarelor ca să tragă cu coada ochiului şi să vadă ce culoare are poţiunea colegei. Şi constată îngrozită că era roz aprins.

„Vai, nu", se gândi Mildred deznădăjduită. „Mă întreb oare ce poţiune om fi făcut."

Doamna Hardbroom bătu din nou în catedră.

— Acum vom testa poţiunile, porunci ea. Nu foarte mult, vă rog. Nu vrem ca toată lumea să devină isterică.

Fiecare elevă luă câte o eprubetă de lichid şi bău un pic din ea. Dintr-odată, izbucniră hohote de râs în toată încăperea, mai ales de la masa lui Ethel, unde făcuseră cea mai bună poţiune dintre toate şi râdeau atât de tare, încât li se rostogoleau lacrimile pe obraji. Singurele care nu râdeau erau Mildred şi Maud.

— Of, fir-ar, zise Maud. Mă simt cât se poate de ciudat. Noi de ce nu râdem, Mii?

— Nu-mi place deloc că trebuie să-ţi spun asta, mărturisi Mildred, dar cred că...

însă nu mai avură timp să spună ceva, că cele două fete au şi dispărut!

— Ceaunul numărul doi! strigă iritată doamna Hardbroom. Se pare că aţi făcut o vrajă greşită.

— A fost vina mea, se auzi vocea lui Mildred din spatele ceaunului.
— Nu mă îndoiesc, zise acră doamna Hardbroom. Aţi face bine amândouă să vă aşezaţi pe scaun până apăreţi din nou şi apoi, Mildred, un drum până în biroul doamnei Cackle poate o să-ţi prindă bine. Poţi să-i explici tu de ce te-am trimis.
Toată lumea părăsise încăperea pe când cele două tinere vrăjitoare începură, în sfârşit, să reapară treptat.
— îmi pare rău, spuseră capul şi umerii lui Mildred.
— Nu-i nimic, răspunse capul lui Maud. Pur şi simplu mi-aş dori să gândeşti un pic mai mult. Am avut poţiunea bună de la început.
— Scuze, mormăi Mildred din nou, apoi începu să râdă. Hei, Maud, dar chiar eşti amuzantă aşa, cum nu ţi vede decât capul.
Se puseră amândouă pe râs şi deveniră din nou cele mai bune prietene.
— Cred că acum ar trebui să mă duc s-o văd pe bătrâna Cackle, zise Mildred după ce reapăru complet.
— Vin cu tine până la uşă, se oferi Maud.
Doamna Cackle era mărunţică şi foarte grasă, avea

părul încărunţit, tuns scurt, şi ochelari cu rame groase, pe care îi ţinea de obicei ridicaţi pe cap. Era exact opusul

doamnei Hardbroom, căci părea tot timpul cu mintea în altă parte şi avea o fire blândă. Fetele nu se temeau de ea câtuşi de puţin, în vreme ce doamna Hardbroom putea să le transforme pe oricare dintre ele într-o grămăjoară de nefericire cu un singur cuvânt. Doamna Cackle folosea o tehnică diferită. Fiind mereu prietenoasă şi încântată să vadă o elevă în biroul ei, le făcea să se simtă ruşinate dacă erau nevoite să-i spună lucruri neplăcute, după cum era mai mereu cazul lui Mildred.

Mildred bătu la uşa doamnei Cackle, sperând ca aceasta să fie plecată. Dar nu era.

— Intră! se auzi dinăuntru vocea atât de cunoscută.
Mildred deschise uşa şi păşi înăuntru. Doamna Cackle
avea ochelarii pe nas şi scria ceva grăbită într-un registru uriaş. Ridică nasul din hârtii şi se uită pe deasupra ochelarilor.
— A, Mildred, zise ea veselă. Intră şi ia loc până termin eu de completat registrul ăsta.
Mildred închise uşa şi se aşeză lângă biroul doamnei Cackle.
„Mi-aş dori să nu mai fie atât de bucuroasă că mă vede", se gândi ea.
Doamna Cackle închise registrul şi-l trânti, apoi îşi ridică ochelarii pe cap.
— Deci, Mildred, cu ce te pot ajuta?
Mildred începu să-şi frământe degetele.
— Păi, de fapt, doamnă Cackle, începu ea încet, doamna Hardbroom m-a trimis la dumneavoastră fiindcă am făcut din nou o poţiune greşită.
Zâmbetul dispăru de pe faţa directoarei, care oftă, de parcă ar fi fost profund dezamăgită. Mildred simţea cum se face tot mai mică.
— Serios, Mildred, zise doamna Cackle cu o voce obosită. Nu ştiu ce altceva să-ţi mai zic. în fiecare săptămână apari aici, trimisă de toate profesoarele din şcoală, iar

vorbele mele par că-ţi intră pe-o ureche şi-ţi ies pe alta. Dacă acest comportament nesăbuit continuă, n-o să iei niciodată Certificatul de absolvire a studiilor vrăjitoreşti. Probabil că eşti cea mai îngrozitoare vrăjitoare din toată şcoala. Aproape de fiecare dată când e vreo problemă se dovedeşte că de la tine a pornit, dar nu se mai poate aşa, draga mea. Deci, de data asta, ce mai ai de spus în apărarea ta?

— Nu prea ştiu, doamnă Cackle, zise Mildred umilă. Tot ce fac pare să meargă prost. Dar nu o fac intenţionat.

— Păi, asta nu e o scuză, nu? zise doamna Cackle. Pur şi simplu toţi ceilalţi reuşesc să trăiască fără să işte atâta

zarvă peste tot pe unde se duc. Trebuie să te aduni, Mildred. Nu mai vreau să aud nicio plângere la adresa ta, ai înţeles?

— Da, doamnă Cackle, zise Mildred cu o voce care să exprime cât mai multă remuşcare.

— Hai, fugi, zise directoarea, şi ţine minte ce ţi-am spus.

Maud aştepta pe hol, nerăbdătoare să afle ce s-a discutat, când prietena ei ieşi din birou.

— E chiar drăguţă, zise Mildred. Mi-a zis ce-mi spune de obicei. Nu-i place deloc să certe oamenii. Va trebui să încerc să fiu mai bună de-acum încolo. Hai să mergem să mai încercăm o lecţie de zbor cu mătura cu pisoii.

Capitolul 5

doua zi, doamna Hardbroom păşi în clasă gânditoare. Purta o rochie nouă, cu dungi gri şi negre,

— Bună dimineaţa, fetelor, le salută ea, nu atât de dură ca de obicei.

— Bună dimineaţa, doamnă Hardbroom, răspunseră fetele în cor.

Diriginta îşi aranjă cărţile pe catedră, apoi inspectă clasa.

— Fetelor, trebuie să vă spun ceva, începu ea, ceva ce-mi face mare plăcere pe de-o parte, dar mă şi îngrijorează pe de alta.

îi aruncă o privire lui Mildred.

şi avea o broşă prinsă pe umăr.

— După cum ştiţi, peste două săptămâni urmează sărbătoarea de Halloween şi se obişnuieşte ca şcoala noastră să prezinte un program artistic. Anul acesta, pentru programul artistic a fost aleasă clasa noastră.

Fetele tresăriră de încântare.

— Bineînţeles că e o onoare deosebită, continuă doamna Hardbroom, dar de asemenea şi o mare responsabilitate, întrucât Academia doamnei Cackle are o foarte bună reputaţie pe care nu vrem s-o stricăm, nu-i aşa? Anul trecut, fetele din anul trei au pus în scenă o piesă care a fost foarte apreciată şi m-am gândit că anul acesta noi am putea prezenta o echipă care să facă acrobaţii cu mătura. O să aveţi nevoie de mult exerciţiu, pentru că unele dintre voi nu pot încă să-şi ţină echilibrul prea bine pe mătură, dar sunt destul de sigură că o să putem face un spectacol interesant, care să ne iasă bine. E cineva care ar prefera ceva diferit?

Se uită în clasă aruncându-le fetelor priviri înţepătoare, iar acestea se făcură mici de tot pe scaunele lor şi nu ar fi îndrăznit să nu fie de-acord, chiar dacă ar fi vrut.

— Bine, zise doamna Hardbroom. Atunci am stabilit. O să prezentăm o echipă care să facă acrobaţii cu mătura. Haideţi să coborâm în curte şi să începem antrenamentul. Luaţi-vă măturile şi ne vedem afară în două minute.

Şi, zicând aceste cuvinte, se făcu nevăzută.

Fetele, entuziasmate, ieşiră cu zarvă din clasă şi se grăbiră pe coridoare, fiecare în camera ei, să-şi ia mătura. Pe scara în spirală răsuna ecoul ghetelor cu talpă groasă ale fetelor care se grăbeau să coboare în curte, unde le aştepta doamna Hardbroom.

— Mai întâi ar trebui să faceţi un zbor de probă, spuse ea. Aşezaţi-vă în ordine în şir indian şi faceţi o tură în jurul şcolii şi înapoi.

Iar ele îşi luară zborul, clătinându-se, una după alta, în jurul şcolii.

— Nu-i rău, fetelor, zise doamna Hardbroom, în timp ce micuţele se aliniau în faţa ei. Tu ai zburat cam împleticit, Mildred, dar în afară de asta, v-aţi descurcat toate destul de bine. Am făcut o listă cu ce va face fiecare. Mai întâi vă aşezaţi într-o singură linie, în care fiecare elevă trebuie să coboare şi să urce alternativ. Asta ar trebui să fie destul de uşor. Apoi veţi zbura în formă de V, ca un stol de gâşte sălbatice în zbor. Apoi, în picaj către curte şi, chiar înainte să atingeţi solul, ţâşniţi în sus din nou. Asta va fi cea mai dificilă parte.

Mildred şi Maud schimbară priviri îngrozite.

— Şi, la final, veţi forma un cerc în aer, fiecare mătură atingând-o pe următoarea. Aveţi întrebări? Nu? Foarte

bine, atunci să începem cu primul element. Care era primul element, Mildred?

— ...ăăă... să coborâm în picaj în curte, doamnă Hardbroom.

— Greşit. Ethel, tu-ţi aminteşti?

— Trebuie să ne aşezăm într-o singură linie şi fiecare trebuie să coboare şi să urce alternativ, zise Ethel, alegân- du-şi cu grijă cuvintele, ca de obicei.

— Corect, răspunse doamna Hardbroom, aruncându-i lui Mildred o privire îngheţată. Vom exersa toată dimineaţa şi apoi în fiecare dimineaţă până la serbare şi poate chiar şi în după-amiaza asta, dacă reuşesc s-o conving pe doamna Bat să vă lase să lipsiţi de la ora de incantaţii.

în următoarele două săptămâni, fetele munciră din greu. Exersau de fiecare dată când prindeau o clipă liberă şi până de Halloween programul artistic devenise o încântare. Pălăria lui Maud era turtită şi arăta ca o concertină, pentru că în timpul repetiţiilor nu reuşise să se înalţe după un picaj, dar în afară de asta nu mai fuseseră probleme aproape deloc, nici măcar din partea lui Mildred, care făcea eforturi deosebite să fie bună şi atentă.

Cu o zi înainte de Halloween, doamna Hardbroom le adună pe fetele din clasa ei în curte şi le aşeză în rând, pentru a le da câteva ultime sfaturi.

— Sunt foarte mulţumită de voi, fetelor, zise ea, aproape veselă. Mâine o să purtaţi cele mai bune pelerine, deci sper că vor fi curate şi călcate.

în timp ce vorbea astfel, văzu mătura lui Mildred.

— Mildred, de ce coada măturii tale e lipită la mijloc cu bandă adezivă?

— Mă tem că am rupt-o în prima săptămână a trimestrului, recunoscu Mildred.

Ethel chicoti.

— înţeleg, zise doamna Hardbroom. Păi, cu siguranţă n-o poţi folosi pe aceea pentru serbare. Ethel, parcă-mi amintesc că tu aveai una în plus. N-ai putea să i-o împrumuţi lui Mildred?

— Vai, doamnă Hardbroom, strigă Ethel. Am primit-o cadou de ziua mea. N-aş vrea să i se întâmple ceva.
Doamna Hardbroom o fixă pe Ethel cu una dintre privirile ei cele mai nesuferite.
— Dacă aşa simţi tu, Ethel, zise ea cu o voce de gheaţă, atunci...
— A, n-am vrut să spun că nu o s-o împrumut, doamnă Hardbroom, zise Ethel umilă. Mă duc chiar acum s-o aduc.
Şi intră alergând în şcoală.
Ethel nu uitase nicicum de ziua aceea în care Mildred o transformase în purcel şi dintr-odată, în timp ce urca scara în spirală, îi veni o idee minunată de răzbunare. (Ethel chiar nu era o persoană drăguţă.)
— Am eu grijă de tine, Mildred Hubble, cârâi ca pentru sine, în timp ce scotea mătura din dulap. Deci fii atentă, Mătură, e foarte important...
Când Ethel se întoarse cu mătura, ora se terminase. Mildred era în curte şi exersa picajul.
— Uite mătura, Mildred, strigă Ethel. Ţi-o las sprijinită de perete.
— Mulţumesc foarte mult, răspunse Mildred, încântată că Ethel era atât de amabilă, căci cele două nu mai

vorbiseră de la episodul cu purcelul. E foarte drăguţ din partea ta.

— N-ai de ce, spuse Ethel, zâmbind răutăcios în sinea ei în timp ce se întorcea în şcoală.

Capitolul 6

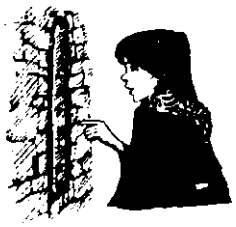

ărbătoarea de Halloween era celebrată, în fiecare an, la ruinele unui vechi castel aflat nu departe de şcoală. Focurile pregătite special fură aprinse la apusul soarelui, şi până la lăsarea întunericului toate vrăjitoarele şi toţi vrăjitorii se strânseseră deja.

Pe când soarele apunea, elevele de la Academia doamnei Cackle se pregăteau să plece de la şcoală. Mildred îşi netezi pelerina, îşi luă rămas-bun de la pisoiul ei, îşi puse pălăria, înşfăcă mătura lui Ethel şi o zbughi în curte. Aruncă o privire scurtă pe fereastră înainte să iasă din cameră şi văzu cum se aprind focurile în depărtare. Era foarte emoţionant.

Celelalte fete se adunaseră deja, iar Mildred ieşi în grabă pe uşă şi se aşeză la locul ei. Doamna Hardbroom

arăta splendid în costumaţia completă de vrăjitoare, cu pelerină şi pălărie.

— Acum toată lumea e prezentă, o anunţă doamna Hardbroom pe doamna Cackle.

— Atunci să pornim, zise directoarea. Să mergem la serbare! Mai întâi anul cinci, apoi anul patru şi tot aşa, până la anul întâi!

Era o privelişte minunată să le vezi cum zburau pe deasupra copacilor către castel, cu pelerinele fluturând în vânt. Fetele mai mari îşi aduseseră cu ele pisicile, care stăteau cocoţate pe capătul măturilor. Doamna Hardbroom, mai ales, arăta impresionant, stând perfect dreaptă şi cu părul lung şi negru curgându-i în valuri pe spate. Fetele

n-o văzuseră niciodată până acum cu părul desfăcut şi erau surprinse cât de mult păr putea să răsucească în fiecare zi în cocul acela extrem de strâns. îi ajungea până în talie.

— D.H. arată chiar bine cu părul aşa, îi şopti Maud lui Mildred, care zbura chiar lângă ea.

— Da, încuviinţă Mildred, nu arată nici pe jumătate atât de înspăimântător.

Doamna Hardbroom se întoarse şi aruncă o privire sfredelitoare către cele două fete.

— Nu mai vorbiţi! zise ea scurt.

Când au ajuns, la castel se adunase deja o mulţime uriaşă. Elevele de la Academie se aliniară în rânduri frumos

aranjate, în timp ce doamna Cackle şi toate celelalte profesoare dădeau mâna cu vrăjitorul-şef. Acesta era foarte bătrân, avea o barbă lungă şi albă şi purta un veşmânt purpuriu, pe care erau brodate luni şi stele.

— Şi ce aţi pregătit pentru noi anul ăsta? întrebă el.

— Am pregătit o echipă care face acrobaţii cu mătura, înălţimea Voastră, zise doamna Cackle. Să începem, doamnă Hardbroom?

Doamna Hardbroom bătu o dată din palme, iar fetele se aliniară, cu Ethel în frunte.

— Puteţi începe, zise doamna Hardbroom.

Ethel se ridică perfect în aer, urmată de restul clasei. Mai întâi formară un şir, care cobora şi urca, şi care primi o mulţime de aplauze. Apoi coborâră în picaj în curte. (La bucata asta, doamna Cackle închise ochii, dar nu se întâmplă nimic rău.) Apoi fetele formară un V în aer, care arăta chiar frumos.

— Fetele dumneavoastră devin tot mai bune de la un an la altul, remarcă o tânără vrăjitoare către doamna Hardbroom, care-i răspunse zâmbind.

La urmă de tot veni cercul, care era partea cea mai uşoară.

— O să se termine totul în curând, şopti Maud aran- jându-şi mătura în faţa lui Mildred.

De îndată ce-au format cercul, Mildred a ştiut că e ceva în neregulă cu mătura ei. începu să se balanseze şi părea că încearcă s-o facă pe fată să-şi piardă echilibrul.

— Maud! strigă ea către prietena ei. E ceva..., dar înainte ca Mildred să poată continua, mătura se scutură brusc, asemenea unui cal nărăvaş, iar ea căzu, apucându-se de Maud în timp ce cădea.

în aer se iscă haosul. Toate fetele ţipau şi se agăţau una de cealaltă, iar în curând pe jos se făcu un morman încâlcit de mături şi vrăjitoare. Singura fată care zbură liniştită şi coborî pe pământ fu Ethel. Câteva dintre vrăjitoarele tinere râseră, dar cele mai multe dintre ele păreau supărate.

— Ne pare foarte rău, înălţimea Voastră, se scuză doamna Cackle, în timp ce doamna Hardbroom descâlcea mormanul de fete şi le smucea ridicându-le în picioare. Sunt sigură că trebuie să existe o explicaţie simplă.

— Doamnă Cackle, zise aspru magicianul-şef, elevele dumitale sunt vrăjitoarele viitorului. Mă trec fiorii când mă gândesc în ce fel va fi acest viitor.

Făcu o pauză şi apoi urmă o linişte deplină. Doamna Hardbroom se uită lung la Mildred.

— Cu toate astea, continuă magicianul-şef, vom da uitării acest incident în seara asta. Să începem acum incantaţiile.

Capitolul 7

ărbătoarea se termină în zori, iar elevele zburau obosite înapoi către şcoală, chiar şi câte două pe mătură, căci destule mături fuseseră rupte. Nimeni nu vorbea cu Mildred (chiar şi Maud era foarte rece faţă de prietena ei), iar anul întâi era căzut în dizgraţie. Când ajunseră la Academie, toată lumea fu trimisă direct la culcare. După festivităţile de Halloween, care ţinuseră toată noaptea, obiceiul era să se doarmă până a doua zi la prânz.

— Mildred! strigă doamna Cackle, ridicând tonul, în timp ce fetele din anul întâi urcau nefericite pe scări. Eu şi doamna Hardbroom am vrea să vii în biroul meu mâine, imediat după ce te trezeşti.

— Da, doamnă Cackle, răspunse Mildred aproape în lacrimi, şi o luă la fugă pe scări.

în timp ce Mildred deschidea uşa de la camera ei, Ethel, care stătea în spatele ei, se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Asta ca să te înveţi minte să mai transformi oamenii în porci.

Apoi se strâmbă şi o luă la fugă pe coridor.

Mildred închise uşa şi se trânti pe pat, mai-mai să turtească pisoiul, care abia se trase la timp într-o parte.

— Of, Dunguliţă, zise ea îngropându-şi faţa în blana caldă a pisoiului. A fost atât de îngrozitor totul şi nici măcar n-a fost din vina mea. Trebuia să-mi dau seama că Ethel n-o să-mi împrumute mătura ei din amabilitate. Nimeni n-o să creadă vreodată că a fost altceva decât neîndemânarea mea obişnuită.

Pisoiul îi linse urechea înţelegător, iar liliecii se stre- curară prin fereastra îngustă şi se aşezară cu capul în jos pe şina pentru poze.

Două ore mai târziu, Mildred încă mai stătea în pat, cât se poate de trează. îşi imagina cum va decurge întâlnirea cu doamna Cackle şi cu diriginta ei cea cumplită. Pisoiul stătea ghemuit şi liniştit pe pieptul ei.

„O să fie îngrozitor", se gândi ea, privind tristă pe fereastră, la cerul gri. „Mă întreb dacă voi fi exmatriculată. Sau

poate aş putea să le spun că a fost vina lui Ethel... Nu, n-aş face niciodată una ca asta. Şi dacă s-ar hotărî să mă transforme într-o broască? Nu, sunt sigură că n-ar face nimic de genul ăsta; doamna Hardbroom a spus că e împotriva Codului Vrăjitoarelor. Vai, dar ce or să-mi facă? Până şi Maud e convinsă că a fost vina mea şi n-am văzut-o niciodată pe D.H. mai furioasă ca acum."

Rămase întinsă, gândindu-se la problema asta, până când ajunse să i se facă frică de-a binelea, şi deodată sări din pat.

— Hai, Dunguliţă, zise ea, scoţând o geantă din dulap. Fugim de la şcoală.

îndesă în geantă câteva haine şi cărţi şi îşi puse pelerina cea mai bună, astfel încât nimeni să nu recunoască uniforma obişnuită a şcolii. Apoi îşi luă mătura, puse pisoiul în geantă şi se strecură pe coridorul cufundat în linişte, până la scara în spirală.

„O să-mi fie dor de lilieci", se gândi ea. Era o dimineaţă rece şi plicticoasă, iar Mildred îşi puse pelerina pe umeri şi traversă curtea, uitându-se de jur-îm- prejur ca nu cumva s-o vadă cineva. Era foarte ciudat să vezi şcoala pustie. Mildred trebuia să zboare peste porţile

încuiate, ca de obicei, dar era greu să-şi ţină echilibrul cu geanta atârnată de capătul măturii, aşa că dincolo de porţi se dădu jos şi o luă la pas prin pădurea de pini.

— Nu ştiu încotro mergem, Dunguliţă, spuse ea, în timp ce începură să coboare versantul.

Capitolul 8

wé
ădurea era destul de mohorâtă, iar Mildred nu
se simţea chiar în apele ei, înconjurată de copaci
întunecaţi şi atât de deşi, încât lumina nu putea
pătrunde printre ei. Când aproape ajunse la poalele muntelui, se aşeză să se odihnească sprijinindu-se cu spatele de un copac, iar pisoiul se strecură afară din geantă şi se întinse pe iarbă.

Era foarte linişte. Nu se auzeau decât vreo câteva păsări care cântau şi un zgomot oarecum ciudat, ca un murmur scăzut, de parcă o mulţime de oameni ar fi vorbit în acelaşi timp.

De fapt, cu cât Mildred asculta mai cu atenţie, cu atât i se părea că erau într-adevăr voci. Privi în direcţia din care venea zgomotul şi i se păru că vede ceva mişcându-se printre copaci.

— Să mergem să ne uităm, Dunguliţă, şopti ea.

Lăsară geanta şi mătura sprijinite de copac şi se strecurară printre buruienile încâlcite. Zgomotul devenea tot mai puternic.

— Vai, dar chiar sunt oameni care stau de vorbă, zise Mildred. Uite, Dunguliţă, acolo, printre crengi.

într-o poieniţă, în întuneric, stăteau cam douăzeci de vrăjitoare, toate la un loc, bolborosind şi vorbind încet. Mildred se furişă mai aproape şi ciuli urechile. Nu o recunoscu pe niciuna dintre ele. O vrăjitoare înaltă, cu părul încărunţit, se ridică în picioare.

— Atenţie, toată lumea, zise vrăjitoarea cu părul cărunt. Aţi putea face linişte câteva clipe? Deci aş vrea să ştiu dacă suntem sigure că vor dormi toate sau cel puţin vor fi în camerele lor.

Se aşeză, iar o altă vrăjitoare se ridică pentru a răspunde. Era o vrăjitoare micuţă şi îndesată, cu ochelari cu rame groase, verzi. Preţ de o clipă cumplită, Mildred avu impresia că era doamna Cackle, dar când aceasta începu să vorbească, văzu că vocea era diferită.

— Bineînţeles că suntem sigure, spuse vrăjitoarea. în dimineaţa de după serbarea de Halloween, toată şcoala doarme până la prânz. Aşa e regula, iar şcoala e foarte strictă când vine vorba de reguli, aşa că nimeni n-o să se

trezească până la douăsprezece fără cinci, cel mai devreme. Dacă zburăm până la zidul din spatele curţii, o să fim cât se poate de departe de dormitoare şi sigur n-o să ne audă nimeni. în plus, vom fi toate invizibile, aşa că vom fi extrem de bine protejate. Şi apoi nu mai rămâne decât să ne împrăştiem, să ne furişăm în fiecare cameră şi să le transformăm pe toate în broaşte. Nu vor fi în stare să ne vadă nici măcar dacă ar fi treze. Să nu uitaţi să luaţi cu voi câte una dintre cutiile astea de carton pentru broaşte, zise arătând către un teanc aranjat de cutii mici de carton. Nu trebuie să scape nici măcar una dintre ele. Odată ce ne ocupăm de asta, toată şcoala şi toată lumea din şcoală vor fi în mâinile noastre. Poţiunea pentru invizibilitate e gata? continuă ea, întorcându-se către o tânără vrăjitoare, ce amesteca într-un ceaun aflat pe foc.

Era aceeaşi poţiune pe care cele două prietene o preparaseră în timpul testului cu poţiune pentru provocat râsul.

— Mai durează câteva minute, răspunse tânăra vrăjitoare, adăugând în amestec o mână de mustăţi de liliac. Trebuie să clocotească un pic.

Mildred era îngrozită. Se furişă înapoi, către locul unde îşi lăsase geanta, şi apoi dispăru printre umbre, ca să nu poată fi văzută.

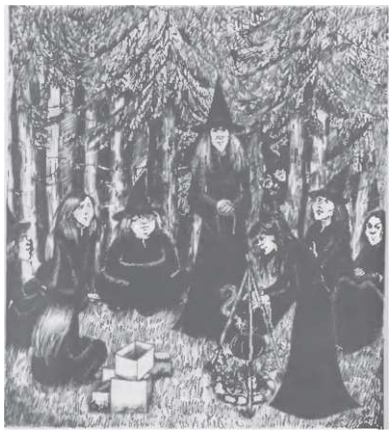

— Oare ce putem să facem, Dungă? îi şopti ea pisoiului, imaginându-şi-o pe Maud tranformată în broască şi ţopăind de colo-colo. Nu le putem permite să pună mâna pe şcoală.

Răscoli prin geantă şi scoase una dintre cele două cărţi pe care le adusese cu ea. Una era Codul Vrăjitoarelor, iar cealaltă era manualul de vrăji. Mildred răsfoi cartea de vrăji şi se opri la pagina la care scria cum să transformi oamenii în animale. Nu găsi decât un singur exemplu şi acela era despre melci.

„Să îndrăznesc?" se gândi Mildred. „Să îndrăznesc să le transform pe toate în melci?"

Pisoiul se uită la ea încurajator.

— Ştiu că e împotriva Codului Vrăjitoarelor, Dunguliţă, spuse ea, dar se pare că ele nu ţin cont de nicio regulă. Plănuiau să ne transforme în broaşte în timp ce dormeam, deci nu văd de ce nu le-am face şi noi la fel, în legitimă apărare.

Se furişă înapoi în poieniţă, ţinând strâns cartea de vrăji.

„Hai s-o facem şi p-asta!" se gândi ea cu disperare.

Poţiunea pentru invizibilitate era turnată în căni, aşa că Mildred trebuia să lucreze repede. îşi roti braţele în cerc înspre grupul de vrăjitoare (iar această parte a vrăjii

poate deveni foarte ciudată dacă nu vrei să atragi atenţia asupra ta) şi mormăi vraja dintr-o răsuflare. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, iar vrăjitoarele adunate în jurul ceaunului continuară să vorbească şi să se mute de colo- colo. Mildred închise ochii, disperată, dar când îi deschise din nou, dispăruseră toate şi pe jos văzu o grămadă de melci de diferite forme şi mărimi.

— Dunguliţă! strigă Mildred. Am reuşit! Uite!

Dunguliţă veni ţopăind dintre buruieni şi se uită lung la melci, care încercau fiecare să se îndepărteze cât puteau de repede, ceea ce nu era prea repede. Mildred luă una

dintre cutiile de carton şi băgă melcii în ea, culegându-i cu blândeţe unul câte unul.

— Cred că trebuie să-i ducem înapoi la şcoală şi să-i spunem doamnei Cackle, zise ea către pisoi, amintindu-şi dintr-odată de întâlnirea pe care urma s-o aibă la prânz. Cu toate astea, trebuie să ne întoarcem înapoi. Nu putem să lăsăm adunătura asta aici, nu?

Aşa că o porniră în sus pe munte. Mildred ducea cutia în braţe, iar mătura zbura pe lângă ea, cu geanta atârnând la un capăt şi cu Dunguliţă băgat în geantă.

Capitolul 9

ând Mildred ajunse din nou la porţile grele de M fier, şcoala era în continuare complet pustie, m^l^ O luă la fugă pe scara în spirală, grăbindu-se înspre camera ei, şi-şi scoase lucrurile din geantă, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că încercase să fugă. Chiar când se îndrepta înspre uşă ţinând cutia în braţe, uşa de deschise şi apăru doamna Hardbroom.

— Eşti amabilă să-mi spui ce făceai, Mildred? întrebă ea rece. Tocmai te-am văzut cum te furişai pe coridor cu tot tacâmul: mătura, pisica, o geantă şi cutia asta de carton. Ar fi prea mult să-ţi cer o explicaţie?

— O, nu, doamnă Hardbroom, răspunse Mildred, ridicând cutia pentru ca diriginta ei să vadă ce e înăuntru. Să vedeţi, am găsit nişte vrăjitoare pe versant şi ele plănuiau să pună stăpânire pe şcoală şi să vă transforme pe toate

în broaşte şi preparau o poţiune pentru invizibilitate ca să nu le puteţi vedea şi eu le-am transformat pe toate în melci şi le-am adus...

Cuvintele ei se risipiră, iar ea se opri când văzu expresia de pe faţa doamnei Hardbroom. Era evident că diriginta ei nu credea nicio vorbă.

— Bănuiesc că acestea sunt vrăjitoarele? întrebă ea acru, arătând către melcii care se îngrămădiseră toţi într-un colţ al cutiei.

— Da, ele sunt, insistă Mildred cu disperare. Ştiu că povestea asta sună ciudat, doamnă Hardbroom, dar trebuie să mă credeţi. Măturile, ceaunele şi lucrurile lor sunt tot acolo, în luminiş, unde le-am găsit, vă spun drept!

— Păi, ai face bine să-i arăţi aceste creaturi doamnei Cackle, zise tăios doamna Hardbroom. Du-te şi aşteaptă în biroul doamnei Cackle până mă duc eu s-o chem... şi sper că asta nu e vreun fel de glumă, Mildred. Din câte-mi aduc aminte, ai încurcat-o deja rău de tot.

Mildred, înspăimântată, stătea cocoţată pe marginea unui scaun din biroul directoarei, când doamna Hardbroom se întoarse cu doamna Cackle, care era îmbrăcată cu un halat gri şi părea pe jumătate adormită.

— Acestea sunt, afirmă doamna Hardbroom, arătând către cutia de pe birou.

7"

Doamna Cackle se aşează greoaie pe scaun şi se uită mai întâi la cutie şi apoi la Mildred.

— Mildred, spuse ea cu o voce gravă. încă mai sufăr după umilirea mea publică de seara trecută. Din cauza ta, reputaţia acestei şcoli zace acum în noroi şi cu toate astea tu te aştepţi ca eu să cred o poveste incredibilă ca asta?

— Dar e adevăraţi strigă Mildred. Pot chiar să le descriu pe câteva dintre ele. Una era înaltă şi slabă, şi avea părul cărunt şi des, şi mai era una care arăta exact ca dumneavoastră, doamnă Cackle, iertaţi-mi îndrăzneala. Avea ochelari cu rame groase şi verzi...

— Stai un pic, zise doamna Cackle, ridicându-şi ochelarii. Ai zis că avea ochelari cu rame groase şi semăna cu mine?

— Da, doamnă Cackle, răspunse Mildred, cu ochii roşii. Cu rame verzi. îmi cer scuze dacă am fost nepoliticoasă.
— Nu, nu, copilă, nu e vorba de asta, răspunse doamna Cackle, trăgând din nou cu coada ochiului în cutie.
Apoi se întoarse către doamna Hardbroom.
— Ştii, cred că fata s-ar putea să aibă dreptate până la urmă. Persoana pe care a descris-o pare a fi sora mea cea haină, Agatha, care a fost dintotdeauna extrem de invidioasă pe funcţia mea în această Academie.
Doamna Cackle se uită lung la melci, pe deasupra ochelarilor.
— Ei, bine, Agatha, chicoti ea. Deci ne întâlnim din nou. Mă întreb care dintre frumuseţile astea eşti tu. Oare ce să facem cu ele, doamnă Hardbroom?
— Eu propun să le schimbăm la loc, la forma lor naturală.
— Dar nu putem! strigă doamna Cackle îngrozită. Sunt douăzeci.
Doamna Hardbroom părea uşor amuzată.
— Daţi-mi voie să vă reamintesc, zise ea, de regula numărul şapte, paragraful cinci, din Codul Vrăjitoarelor, care spune că oricine a fost preschimbat în orice fel de animal de către o altă vrăjitoare în scopuri de legitimă apărare nu are dreptul, atunci când este transformat la

loc, să aplice nicio formă de magie împotriva celui care l-a capturat. Cu alte cuvinte, trebuie să se dea bătut.
Doamna Cackle păru jenată.
— A, da, zise ea înseninându-se deodată. îmi amintesc acum. Uitasem pentru o clipă. Ai auzit, Agatha? Credeţi că ne pot auzi, doamnă Hardbroom?

— Cu siguranţă, răspunse doamna Hardbroom. Cred c-aţi putea să le aliniaţi pe birou şi s-o rugaţi pe sora dumneavoastră să iasă în faţă.

— Ce idee minunată, zise doamna Cackle, care începea să se distreze. Ajută-mă, Mildred, dragă.

Aliniară melcii pe birou, iar doamna Cackle îi ceru Agathei să iasă în faţă. Unul dintre melci ieşi din rând, nemulţumit.

— Ascultă aici, Agatha, zise doamna Cackle. Trebuie să recunoşti că nu prea ai încotro. Dacă vei fi de acord să respecţi Codul Vrăjitoarelor, atunci te putem transforma la loc, dar altfel nu. Dacă eşti de acord, treci înapoi în rând, ca să ştim ce vrei să facem.

Melcul se târî înapoi în rând.

Doamna Hardbroom pronunţă cuvintele vrăjii eliberatoare şi dintr-odată camera se umplu cu vrăjitoare, părând toate furioase şi vorbind supărate toate odată. Zarva era îngrozitoare.

— Linişte! porunci doamna Cackle.

Se întoarse către Mildred, care stătea în continuare cocoţată pe scaunul ei.

— Poţi să te întorci la culcare, Mildred, şi, având în vedere ce ai făcut pentru şcoală în dimineaţa asta, cred că va trebui să uităm de întrevederea pe care urma s-o ai cu mine şi cu doamna Hardbroom în după-amiaza asta. Sunteţi de acord, doamnă Hardbroom?

Doamna Hardbroom ridică o sprânceană, iar lui Mildred i se făcu inima cât un purice.

— înainte să fiu de acord, doamnă Cackle, dacă-mi permiteţi, zise ea, aş vrea doar s-o întreb pe Mildred cum de hoinărea pe munte când de fapt ar fi trebuit să fie în pat.

— Păi... eu... ieşisem la o plimbare, doamnă Hardbroom, răspunse Mildred.

— Şi aveai din întâmplare manualul de vrăji la tine.

— Da, încuviinţă Mildred nefericită.

— Cât devotament faţă de şcoală, zise doamna Hard- broom, zâmbind într-un mod cât se poate de neplăcut. Să-ţi iei cartea de vrăji cu tine oriunde te duci. Bănuiesc că de asemenea cântai şi imnul şcolii în timp ce te plimbai aiurea, nu-i aşa, draga mea?

Mildred lăsă privirea în podea. Simţea cum toate celelalte vrăjitoare se uită la ea.

— Cred că trebuie s-o lăsăm pe fată să se ducă la culcare, zise doamna Cackle. Hai, du-te, Mildred.

Mildred ţâşni din încăpere înainte ca diriginta ei să mai poată spune ceva şi în cinci secunde ajunse înapoi în pat!

Capitolul 10

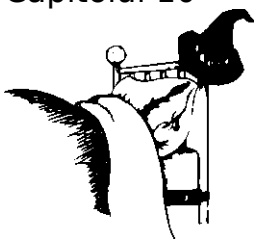

La prânz, clopotul deşteptător sună cu ecou pe holuri, dar Mildred îşi puse perna pe cap şi se culcă la loc. Nu după mult timp, uşa de la camera ei se dădu de perete.

— Trezeşte-te, Mildred, strigă Maud, luând perna şi lovind-o în cap cu ea pe prietena ei.

Mildred miji ochii în lumina zilei şi văzu o grămadă de oameni - păreau a fi cu sutele - care stăteau în jurul patului şi vorbeau şi ţipau. Maud stătea de fapt pe pat şi sărea în sus şi în jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mildred somnoroasă.

— De parcă n-ai şti! răspunse Maud, care rămăsese fără suflare de atâta sărit. Toată şcoala vorbeşte despre asta.

— Despre ce? întrebă Mildred, pe jumătate adormită.

— Vrei să te trezeşti odată? strigă Maud, trăgând de pe ea aşternuturile. Ai salvat toată şcoala de sora cea haină a doamnei Cackle, asta-i tot!
Mildred se ridică în capul oaselor.
— Da, asta am făcut! exclamă ea şi toată lumea începu să râdă.
— Doamna Cackle a spus să ne adunăm în Sala Mare, spuseră Dawn şi Gloria, alte două fete din anul întâi. Mai bine te-ai grăbi să te îmbraci, se aşteaptă să fii acolo.

Mildred sări din pat în timp ce prietenele ei ieşiră pe hol. în curând fu gata şi fugi să li se alăture, cu şireturile atârnându-i pe jos, ca de obicei.

Maud îi ţinuse un loc, iar Mildred constată jenată că toată lumea se uita lung la ea când intră în sală. în timp ce aşteptau să intre profesoarele, Mildred hotărî să-i povestească prietenei ei despre Ethel.

— Fii atentă, şopti ea, aplecându-se către Maud, astfel încât să n-o audă nimeni. N-a fost vina mea la serbare. Ethel a aruncat o vrajă asupra măturii pe care mi-a împrumutat-o şi ştiu asta fiindcă mi-a zis chiar ea. Să nu spui nimănui, bine? Dar voiam ca tu să ştii, pentru că nu vreau să crezi că am fost pur şi simplu neîndemânatică.

— Dar toată lumea ştie asta deja, spuse Maud.

— Serios? exclamă Mildred. Cine le-a spus?

— Păi, ştii cum e Ethel, răspunse Maud. Trebuia să spună cuiva cât de deşteaptă a fost, aşa că i-a spus lui Harriet, iar lui Harret i s-a părut că Ethel a făcut ceva îngrozitor, aşa că a spus tuturor. Acum nimeni nu mai vorbeşte cu Ethel, iar doamna Hardbroom a aflat şi ea şi a fost extrem de supărată.

— Şşşt! zise cineva. Uite că vin.

Toate fetele se ridicară în picioare, căci intra doamna Cackle, urmată de doamna Hardbroom şi toate celelalte profesoare.

— Puteţi să luaţi loc, fetelor, zise directoarea. După cum aţi aflat deja, azi-dimineaţă şcoala a scăpat la

mustaţă de o invazie. Dacă n-ar fi fost o anumită tânără elevă a şcolii, n-am fi stat aici, ci am fi ţopăit de colo-colo, transformate în broaşte.
Fetele râseră.

— Nu, nu, fetelor, nu e nimic de râs. N-ar fi fost deloc amuzant dacă s-ar fi întâmplat. Totuşi, din moment ce nu s-a întâmplat, declar restul zilei de azi o jumătate de

sărbătoare, în cinstea lui Mildred Hubble. Mildred, vrei să vii aici o clipă?
Mildred se făcu roşie ca focul, cineva o împinse, iar ea se ridică în picioare. Se poticni printre rândurile de scaune şi se împiedică de picioarele celorlalte pe măsură ce înainta, pentru ca în cele din urmă să ajungă grămadă de-a lungul scenei până la catedra doamnei Cackle.
— Nu fi timidă, dragă, zise doamna Cackle, zâmbind larg.
Se întoarse către celelalte eleve.
— Hai, întreaga şcoală să ofere trei urale pentru eroina noastră, Mildred.
Mildred se îmbujoră şi-şi frământă degetele la spate când fetele izbucniră în urale.
„Eroina" răsuflă uşurată după ce se termină totul. Când elevele ieşiră pe rând din sală, o bătură toate pe spate şi o felicitară, mai puţin Ethel, care îi aruncă lui Mildred cea mai nesuferită privire văzută vreodată.
— Ce tare e Mii! strigă cineva.
— O să scăpăm de testul la incantaţii datorită ţie, spuse altcineva.
— Mulţumim pentru ziua liberă!
— Mersi, Mii!
Şi tot aşa.

»3

Maud îşi cuprinse prietena cu un braţ.
— Ce te-ai mai ruşinat, zise ea. Te înroşiseşi toată, puteam să te văd din spatele clasei.
— Te rog, nu începe, zise Mildred. Hai să ne luăm pisoii şi să ne bucurăm cât putem de ziua liberă.
— Staţi o clipă, zise o voce ca de gheaţă, pe care o cunoşteau prea bine.
Cele două fete se întoarseră şi o văzură pe dirigintă, care stătea chiar în spatele lor. Deveniră dintr-odată atente, întrebându-se ce-or fi făcut, ceea ce era o reacţie normală de câte ori lua cuvântul doamna Hardbroom.
Totuşi, de data asta, spre surprinderea lor, femeia zâmbi, şi fu un zâmbet prietenos, nu zâmbetul forţat, în colţul gurii, pe care-l afişa de obicei.
— Voiam doar să-ţi mulţumesc, Mildred, zise ea. Haideţi, fetelor, fugiţi şi bucuraţi-vă de ziua liberă până nu se termină.
Zâmbi din nou şi se făcu nevăzută.
Fetele se uitară lung una la cealaltă.
— Câteodată, zise Mildred, am impresia că probabil nu este atât de rea pe cât credem noi.
— Poate că ai dreptate, Mildred, se auzi vocea doamnei Hardbroom din spatele urechii fetei, iar cele două fete săriră în sus, îngrozite.

Mildred o apucă de mână pe prietena ei şi o zbughiră pe coridor, până în curtea înceţoşată, iar râsul doamnei Hardbroom răsună cu ecou pe holul gol.

<Ss

O vrăjitoare îngrozitoare loveşte din nou

Capitolul 1

La Academia pentru vrăjitoare a doamnei Cackle veni şi vara. Nu c-ar fi contat prea mult pentru şcoala posomorâtă care era cocoţată în vârful muntelui, printre rotocoale de ceaţă şi pini. în prima dimineaţă a trimestrului, elevele din anul întâi erau în clasă, îmbrăcate în uniformele lor de vară - care arătau încă şi mai mohorâte decât cele de iarnă -, înfăţişând un tablou jalnic. Uniforma era alcătuită dintr-o rochie cu mâneci scurte, în carouri negre şi gri, luminată un pic de o panglică purtată în jurul taliei, şosete scurte gri şi pantofi negri cu şireturi. Toată lumea avea genunchii surprinzător de albi, după ce petrecuseră iarna înfofolite în dresurile negre de lână, din cauza cărora se scărpinau încontinuu.

în ciuda acestui tablou deprimant, în încăpere era forfotă, se auzeau voci şi râsete şi toate fetele păreau foarte bucuroase că s-au întors... Mai puţin Mildred. „îngrijorată" ar fi un cuvânt mai bun pentru a descrie starea lui Mildred stând în banca ei şi ascultând-o pe Maud cum povesteşte ce se mai întâmplase în timpul vacanţei.

De fapt, ea n-o asculta de-adevăratelea pe Maud, pentru că era ocupată imaginându-şi toate lucrurile cumplite care erau pe punctul să se întâmple în trimestrul ce urma să înceapă. Căci, vai, nici nu începuse încă. Erau săptămâni întregi cărora trebuia să le facă faţă! După referatul groaznic pe care-l primise la finalul trimestrului trecut, le promisese tuturor celor de-acasă că trimestrul acesta o să-şi dea silinţa cu adevărat.

Deşi doamna Cackle menţionase, amabilă, ziua în care salvase şcoala de la dezastru, asta n-a putut compensa nici pe departe atâtea zile în care tot ce atingea se făcea bucăţi sau se spărgea sau, mai rău, când nu s-a putut abţine să nu facă ceva răutăcios numai ca să mai scape de plictiseală. Fusese cel mai îngrozitor referat cu care plecase vreodată acasă.

— Mildred! zise Maud şi-i întrerupse dintr-odată gândurile. N-ai ascultat niciun cuvânt, nu-i aşa?

— Ba da, am ascultat, răspunse Mildred.

— Atunci, ia zi, ce-am spus? întrebă Maud.
— Păi... ai primit un pui de liliac de ziua ta? spuse Mildred, sperând să fi avut dreptate.
— Am zis eu că n-ascultai! strigă Maud triumfătoare. Asta era acum zece minute.

Uşa se dădu de perete, iar doamna Hardbroom, cumplita lor dirigintă, dădu buzna ca viscolul, aducând cu

ea o fată pe care n-o mai văzuse nimeni până atunci. Ca de obicei, toate fetele săriră ca arse, stârnind un zgomot disperat de bănci şi scaune trântite, pentru că în graba lor de a ajunge fiecare la locul ei şi a se aşeza frumos se loviră una de alta.

— Bună dimineaţa, fetelor, zise doamna Hardbroom pe un ton rece.

— Bună dimineaţa, doamnă Hardbroom, răspunseră fetele.

— Sper că vă bucuraţi că v-aţi întors la şcoală, zise diriginta mijind ochii şi uitându-se insistent la nefericitele eleve din primul rând. Sunteţi bine, odihnite şi cu chef de muncă trudnică?

— Da, doamnă Hardbroom, spuseră fetele în cor, cu cele mai sincere voci.

— Foarte bine, zise diriginta, împreunându-şi palmele cu zgomot, de parcă ar fi discutat afaceri. Deci aşa. V-o prezint pe Enid Nightshade[1].

întinse o mână osoasă către fata nou-venită, care stătea adusă de umeri şi privea fix în podea.

Enid era o fată înaltă, chiar mai înaltă decât Mildred, dar mult mai lipsită de graţie, cu mâini şi picioare mari.

[1] „Umbra nopţii" (în limba engleză).

Părea îngrozitor de mare, deşi nu era chiar grasă. Avea părul de culoarea ceaiului cu lapte şi-l purta într-o coadă lungă şi groasă, dar îţi dădeai seama imediat că, odată desfăcută panglica neagră cu care era prinsă coada, părul ar fi fost ondulat şi înfoiat.

— Enid e nouă, ni se alătură începând cu acest trimestru, zise doamna Hardbroom. Mildred, tu eşti cea care va trebui să aibă grijă de Enid. Trebuie să subliniez că nu a fost iniţiativa mea, ci o idee ciudată a doamnei Cackle. E de părere că dacă ţi se încredinţează o astfel de responsabilitate, s-ar putea chiar să devii şi tu un membru responsabil al comunităţii. Personal, sunt de părere că e o mare pierdere s-o trimitem pe tânăra Enid pe calea defăimării împreună cu tine, când am putea foarte bine să răsuflăm uşurate dacă o elevă ca Ethel i-ar prezenta şcoala.

în acel moment, Ethel, şmechera şi răutăcioasa clasei, zâmbi modestă şi ar fi vrut să-i tragă o palmă.

— Cu toate astea, continuă doamna Hardbroom, poate mi seva demonstra că n-am dreptate. Sper din suflet să fie aşa. Mildred, te rog să te asiguri că Enid va şti unde se află toate şi ţine-i companie în următoarele zile. Mulţumesc. Acum, Enid, aşază-te în banca de lângă Mildred. începem lecţia. Prima adunare a şcolii seva ţine mâine-dimineaţă, în Sala Mare.

„Uff", se gândi Mildred, uitându-se pe furiş la Enid, care-şi îngrămădise corpul uriaş în banca de lângă ea. „N-o să fie prea distractivă fata asta." Dar Mildred se înşela foarte tare.

Capitolul 2

doua zi, dis-de-dimineaţă, înainte să sune clopotul deşteptător, Maud se furişă pe coridorul de piatră până la camera lui Mildred şi bătu la uşă.

Nu-i răspunse nimeni, dar asta nu era deloc surprinzător, căci se ştia că Mildred e în stare să doarmă pe un zgomot oricât de mare.

De fapt, trebuia adesea ca Maud să se ducă şi să-i ţipe în ureche prietenei ei ca s-o trezească, în cazul în care clopotul deşteptător nu reuşea.

Maud intră în cameră pe vârful picioarelor, închizând cu grijă uşa greoaie. Cei trei lilieci ai lui Mildred, care se întorceau după noaptea petrecută afară, zburară uşor pe deasupra capului ei şi se lăsară să atârne pe şina pentru poze.

Un mieunat blând la picioarele ei îi reaminti lui Maud de pisoiul tărcat al lui Mildred, care i se strecura printre glezne. Se aplecă şi ridică micuţul animal, care i se încolăci imediat în jurul gâtului, ca un fular de blană, şi începu să toarcă. Maud chiar se bucură că-i ţine de cald, căci îi era un pic răcoare în cămaşa de noapte de vară, din bumbac gri.
— Mildred, şopti ea către ghemotocul de aşternuturi. Trezeşte-te, Mildred, sunt Maud.
— Cee ziiiici? se auzi vocea mormăită a lui Mildred de sub pături, urmată de o respiraţie ritmică.
— Mildredl şopti Maud, scuturând tare cocoloşul de sub cearşafuri. Trezeşte-te!
Pe pernă apăru creştetul lui Mildred.
— A, bună, Maud, zise ea. Deja s-a făcut ora să ne trezim? N-am auzit clopotul?
— Nu, zise Maud, ghemuindu-se la capătul patului, încă e devreme. Doar ce s-au întors liliecii. Am venit să stăm puţin de vorbă înainte să se trezească ceilalţi.
Mildred se ridică în capul oaselor.
— Pune-ţi ceva pe tine, cred că îngheţi de frig, spuse ea, oferindu-i lui Maud pelerina cea neagră.
Fata luă pelerina care era atârnată de tăblia patului şi şi-o puse pe umeri.

— Mersi, spuse ea. Ce facem în pauză?
— Păi, zise Mildred, trebuie să-i arăt şcoala lui Enid. Ştii tu, laboratorul de poţiuni şi sala de gimnastică, treburi din astea.
— Nu poţi să i-o pasezi altcuiva? întrebă Maud, cu o voce uşor mieroasă. Pare foarte plicticoasă şi, oricum, tu şi cu mine stăm mereu împreună.

— E un pic cam greu să scap de ea, zise Mildred. Doamna Hardbroom m-a rugat să fac asta şi ar înnebuni

să afle că am încercat să scap. Oricum, săraca fată e nouă, îmi pare puţin rău pentru ea.
— Păi, bine, încuviinţă Maud supărată. Vin să te chem mai încolo, măcar să mergem împreună la Adunare.
— Păi... ştii, trebuie să merg cu Enid la Adunare, zise Mildred încurcată. Dar poţi să vii şi tu, totuşi.
— Vai, mersi\ izbucni Maud. Mai bine mă duc singură.
îşi aruncă pelerina de pe umeri şi dădu jos pisica.
— Poate-mi faci loc în program mai încolo, săptămâna asta!
— Vai, Maud! zise Mildred. Nu fi aşa prostuţă, n-am vrut să-

Dar Maud ieşise deja pe uşă, pe care o trânti în urma ei.

Capitolul 3

ece minute mai târziu, clopotul deşteptător zăngăni şi se auzi cu ecou pe coridoarele întunecoase. Mildred, care era pe punctul de a adormi la loc, se forţă să se dea jos din pat şi bâjbâi după hainele împrăştiate, ca de obicei, peste tot prin cameră. Rochia de vară era mult mai uşor de manevrat decât uniforma de iarnă. Iarna, cravata reuşea cumva să-i dea mereu bătăi de cap.

Tocmai voia să se ducă să bată la uşa lui Maud şi s-o surprindă cu faptul că e deja gata, când îşi aminti de Enid şi porni spre următorul coridor, s-o cheme.

— Enid! Te-ai trezit? strigă ea uşor prin uşă.

— Stai un pic! se auzi dinăuntru vocea lui Enid. îi dau de mâncare maimuţei.

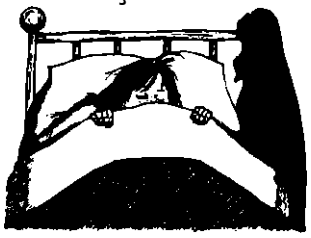

Z

„Maimuţă?" se gândi Mildred. „Cred că n-am auzit bine."

Dar auzise bine. Când deschise uşa, o văzu pe Enid aşezată pe patul ei îngust. Cocoţată pe umărul ei, o maimuţă cenuşie şi slabă mânca o banană.

— O să zboare cu mine pe mătură, explică Enid, în timp ce Mildred se grăbi să intre şi închise uşa, pentru cazul nefericit în care diriginta s-ar fi materializat afară.

— Dar e o maimuţă, Enid! exclamă Mildred. N-o să-ţi dea voie. Regulamentul spune că nu putem avea decât pisici. Nu ne lasă nici măcar cu bufniţe.

— O, va fi în regulă, zise Enid fără grijă. N-o să-şi dea nimeni seama când o să stea cocoşată în spatele măturii.

— Eu n-aş fi atât de sigură, zise Mildred posomorâtă. N-o cunoşti încă pe doamna Hardbroom.

— Oricum, continuă Enid de parcă nici nu auzise cumplita avertizare a lui Mildred, e mult mai amuzantă decât o pisică bătrână şi stupidă. Poate să atârne cu capul în jos de coadă şi să facă tot felul de chestii.

— Păi, bine, zise Mildred neîncrezătoare, chiar sper că va fi în regulă. Haide, am face bine să mergem jos, la Adunare, altfel întârziem şi nu se cade, mai ales că eu trebuie să am gijă de tine!

în timp ce fetele intrau una câte una în Sala Mare, Mildred o apucă de braţ pe Maud şi-i şopti:
— Hei, Maud! N-o să ghiceşti niciodată ce are Enid în cameră.
Dar Maud nu-i răspunse şi trecu razant pe lângă ea, cu nasul pe sus.

Diriginta, doamna Hardbroom, stătea alături de directoarea şcolii, doamna Cackle, pe scena din capătul Sălii Mari. Spre deosebire de doamna Hardbroom, care privea

încruntată, doamna Cackle zâmbea cu toată gura la fetele din faţa ei în rânduri ordonate, cu uniformele în carouri negru cu gri. Mildred nu-şi putu reţine un chicotit văzând ce pereche ciudată formau cele două: doamna Cackle, scundă, purtând o rochie strâmtă de satin gri, în care arăta foarte rotunjoară, şi doamna Hardbroom, înaltă şi extrem de slabă, îmbrăcată cu o rochie cu dungi negre, verticale, care o făceau să pară şi mai înaltă.

Privirea înţepătoare a dirigintei cercetă sala asemenea unui far, făcând ca zâmbetul lui Mildred să dispară imediat, ca soarele în spatele unui nor.

— Bine aţi venit înapoi, fetelor, zise doamna Cackle. Vă aşteaptă un semestru foarte solicitant. Pe lângă examenele obişnuite, vom avea la şcoală şi Ziua Sporturilor, pe care ştiu că o aşteptaţi toate cu nerăbdare.

în momentul acesta, doamna Hardbroom închise ochii şi pe faţă îi apăru scurt o expresie dureroasă. Mildred simţi

şi ea o tresărire de spaimă când îşi aminti de serbarea dezastruoasă cu măturile de la Halloweenul trecut.
Acum, doamna Cackle părea un pic timidă.
— Şi va mai fi şi aniversarea zilei mele de naştere, cu ocazia căreia aştept cu nerăbdare cântecele şi incantaţiile pe care mi le pregătiţi an de an.

Un suspin uşor străbătu încăperea. Aniversarea doamnei Cackle era cel mai plicticos eveniment al anului.

Capitolul 4

Fetele se duseră după adunare în sala de muzică, pentru lecţia de incantaţii cu doamna Bat, profesoara de incantaţii. Aceasta era micuţă, slabă şi foarte în vârstă. Avea părul cărunt şi cârlionţat şi-l purta într-o coadă răsucită şi ridicată pe creştet. Din cauza obiceiului său de a sta cu bărbia în piept, făcuse un fel de guşă triplă, care arăta foarte ciudat pe figura ei micuţă şi suplă. Purta ochelari rotunzi cu ramă de metal şi un lănţişor la gât (nu genul lănţişorului de aur, finuţ şi elegant, ci mai degrabă genul lanţului de bicicletă) şi avea mereu după ureche o baghetă de dirijor.

Când fetele intrară în clasă, profesoara stătea la pian, îmbrăcată într-o rochie neagră cu flori gri, şi interpreta un marş însufleţit.

— Ce plictisitoare sunt incantaţiile, îi şopti Mildred lui Enid pe când intrau în sală.

— Să nu crezi una ca asta, îi şopti Enid cu o strălucire surprinzător de răutăcioasă în privire.

Se aşezară toate la locurile lor, iar Mildred reuşi să se aşeze astfel încât să stea între Maud şi Enid, deşi Maud părea în continuare urâcioasă şi nu voia să-i răspundă lui Mildred la zâmbet.

Doamna Bat cântă primul acord dintr-un cântec pe care toată lumea îl ştia foarte bine, iar fetele începură.

Spre surprinderea lui Mildred, Enid cânta complet fals - nu suficient de tare cât să audă doamna Bat, dar suficient de tare încât Mildred să nu se poată concentra pe notele bune. Versurile se înşirau monotone unul după altul, însă Enid le cânta prost, iar elevele din jurul ei se străduiau să păstreze ritmul.

Mildred aruncă o privire către Enid, care zâmbea dulce şi era clar că o făcea intenţionat, şi apoi se uită lung la Maud, care încerca din răsputeri să rămână serioasă.

Mildred izbucni într-un hohot de râs nebun şi incon- trolabil. îşi încleştă dinţii şi-şi răscoli prin minte pentru a se gândi la ceva trist, dar vocea lui Enid care lălăia alături fu prea de tot şi din nasul lui Mildred se auzi un fornăit ca un motor de motocicletă gata s-o ia la drum.

lOf.

Mildred îşi duse mâinile la gură, ba chiar încercă să-şi îndese batista în gură, dar n-avea rost, o apucase o adevărată criză de chicoteli, dublată de hohote incontrolabile, aşa că râse până când ajunse s-o doară obrajii.

— Mildred Hubble!

Aceste inevitabile cuvinte răsunară în toată clasa, pe un ton care sugera că doamna Bat nu mai suporta prostiile. Toată lumea se opri din cântat, iar hohotele lui Mildred se auziră cu ecou, în mod stânjenitor, între pereţii muţi.

i

— Vino încoace imediat! îi porunci doamna Bat.

Mildred merse împleticit printre rândurile de eleve şi se aşează lângă pian. Inspiră adânc şi reuşi să rămână serioasă, deşi îi ardea faţa şi în minte încă îi mai răsuna vocea lui Enid.

Doamna Bat făcea două lucruri atunci când se enerva. Mai întâi începea să dea din cap (ceea ce făcea şi de astă dată) apoi îşi lua bagheta de după ureche şi începea să dirijeze o orchestră invizibilă (ceea ce, de asemenea, făcea şi de această dată). Mildred îşi dădea seama că e furioasă.

— Aş putea să te întreb ce este atât de amuzant încât să te facă să deranjezi ora de incantaţii? întrebă dură doamna Bat. Se pare că nu mai râde nimeni. Poate că ne spui şi nouă gluma.

Mildred aruncă o privire către Maud şi Enid. Maud se uita intenţionat în podea, iar Enid privea lung în tavan, imagine perfectă a inocenţei.

— Era de fapt..., începu Mildred, dar izbucni în râs şi eşuă din nou într-un dezastru chicotitor.

în cele din urmă valul de râs trecu, iar ea rămase fără suflare, dar în stare să vorbească.

— Deci, Mildred, îi zise doamna Bat, cu o voce tremurată, parcă scoasă de o coardă de vioară foarte întinsă. Aştept o explicaţie rezonabilă.

— Enid cânta fals, zise Mildred.

— Ei, bine, spuse doamna Bat, mi se pare că acesta nu e câtuşi de puţin un motiv pentru a face dovadă de o lipsă înfiorătoare de maniere. Vino încoace, Enid, dragă.

Enid veni şi se aşeză alături de Mildred, lângă pian.

— Vezi tu, draga mea, zise doamna Bat amabilă, nu trebuie să te simţi prost pentru că nu poţi cânta foarte bine. Sper că nu eşti foarte supărată numai fiindcă Mildred s-a hotărât să se dea în spectacol pe seama ta. Dă-mi voie să

aud cum cânţi o măsură, două din Ochi de broască şi o să vedem dacă te putem ajuta un pic.

Enid se conformă, pe aceeaşi voce tremurătoare şi falsă ca mai înainte.

Ochi de broască, Liliac,
Blană de motan Vărgat.
în ceaun amestecat Şi-n potir de-argint Turnat.

Pentru Mildred aceasta fu ultima picătură, iar fata renunţă la toate eforturile de a se mai controla şi se lasă în voia râsului isteric.

După cum vă puteţi imagina, fu ultima picătură şi pentru doamna Bat, iar Mildred se trezi, pentru prima dată în trimestrul acela, că se îndreaptă spre biroul directoarei.

Capitolul 5

oamna Cackle nu se arătă deloc încântată când Mildred intră în biroul ei.

— Bună dimineaţa, Mildred, spuse ea epuizată, făcându-i semn nefericitei copile să se aşeze. Bănuiesc că ar fi prea mult să sper că ai fost trimisă aici cu vreun mesaj sau dintr-un motiv nevinovat?

— Da, doamnă Cakle, mormăi Mildred. Doamna Bat m-a trimis la dumneavoastră fiindcă râdeam la ora de incantaţii. Una dintre prietenele mele cânta fals şi eu nu m-am putut abţine din râs.

Doamna Cackle se uită la Mildred pe deasupra ochelarilor, iar Mildred se întrebă de ce felul de a cânta a lui Enid nu i se mai părea câtuşi de puţin amuzant acum, în faţa directoarei.

— Stau şi mă întreb, zise doamna Cackle, dacă mai există vreo speranţă pentru tine în această Academie. Faci un pas în faţă şi după aceea dai patru paşi înapoi. Mereu e aceeaşi poveste, Mildred, nu-i aşa? Iar trimestrul doar ce-a început. Văd că doamna Hardbroom a avut dreptate să nu fie de acord cu planul meu de a-ţi da în grijă eleva nouă. Ţi-am dat o responsabilitate, Mildred, iar tu trebuie să te ridici la înălţimea aşteptărilor mele, nu să mă dezamăgeşti.

— Da, doamnă Cackle, încuviinţă Mildred energică.

— Ar fi într-adevăr un lucru trist, continuă doamna Cackle, să o conduci pe această nouă fată inocentă pe aceeaşi cărare pe care o urmezi şi tu, nu-i aşa? Copilă, te rog acum pentru ultima oară, adună-te şi fă în aşa fel încât să nu mai aud despre tine până la sfârşitul trimestrului.

Mildred o asigură pe doamna Cackle de bunele ei intenţii şi ieşi umilă din încăpere.

Cum lecţia de incantaţii mai dura încă o oră bună, iar doamna Bat îi spusese să nu se întoarcă, Mildred se hotărî să se furişeze în camera lui Enid şi să se uite un pic la maimuţă.

Mildred îşi putea auzi colegele cântând în sala de muzică în timp ce ea urca tiptil pe scara spiralată până la camera lui Enid. Avea o senzaţie minunată de libertate

ştiind că are la dispoziţie o oră întreagă doar pentru ea, în timp ce toate celelalte eleve din şcoală erau prizoniere în câte o sală sufocantă de clasă.

Ca niciodată, soarele reuşea să pătrundă prin vălul de ceaţă şi razele de lumină intrau spectaculos prin ferestrele înguste, căzând pe scările reci de piatră.

„Ei bine, cu siguranţă m-am înşelat în privinţa lui Enid", se gândi Mildred. „E mai îngrozitoare ca mine."

Chicoti din nou când îşi aduse aminte cât de lălăit cânta Enid şi deschise uşa de la camera acesteia.

Şi chiar când deschise uşa, maimuţa, care stătea pe tăblia patului, se năpusti afară chiar pe deasupra capului ei şi o zbughi pe coridor chiţăind plină de încântare.

I

Mildred văzu coada lungă a maimuţei dispărând după colţ, când animalul o luă în jos pe scara în spirală.
„Vai, nu!" se gândi Mildred, luând-o la fugă după arătare, cât putu de repede.
Ajunse fără răsuflare la baza treptelor, dar nu mai văzu picior de maimuţă.
— Vai de mine, mormăi ea cu voce tare. Ce să fac?
— Ce-ar trebui să faci acum, Mildred? întrebă o voce ca de gheaţă din spatele ei.
— A! Ăăă... nimic, doamnă Hardbroom, răspunse fata, căci era vocea dirigintei ei, care apăruse din senin.
— Nimic, se auzi cu ecou vocea de gheaţă a doamnei Hardbroom. La ora asta, în mijlocul zilei? Mă întreb oare de ce se buluceşte pe coridoare Mildred Hubble când toată lumea participă cu folos la o lecţie pe undeva? Şi mă

mai întreb: oare de ce are Mildred Hubble şosetele lăsate până la gleznă?

Mildred se aplecă şi-şi ridică în grabă şosetele.

— Am fost dată afară de la ora de incantaţii, doamnă Hardbroom. Doamna Bat mi-a spus să nu mă mai întorc, aşa că n-am nimic de făcut în următoarea oră.

— Nimic de făcut? explodă doamna Hardbroom, scă- părând priviri atât de arzătoare, că Mildred se dădu înapoi. Păi, pentru început, aş propune să te mişti până la bibliotecă şi să-ţi repeţi vrăjile şi poţiunile, şi apoi, dacă-ţi mai rămâne timp, ceea ce mă îndoiesc, poţi să vii să mă cauţi în camera mea, iar eu o să-ţi dau un test ca să văd ce-ai învăţat.

— Da, doamnă Hardbroom, zise Mildred.

încercând cu disperare să-şi dea seama încotro ar fi putut s-o apuce maimuţa, Mildred o luă pe coridorul care ducea înspre bibliotecă. Se uită în urma ei şi văzu că doamna Hardbroom se făcuse nevăzută, ceea ce era tot timpul derutant, căci nu puteai şti dacă e invizibilă şi te priveşte în continuare sau dacă a plecat.

Mildred mai înaintă pe câteva coridoare, apoi se opri şi ascultă. N-auzea decât murmurul slab al fetelor din anul întâi în depărtare, la lecţia de incantaţii, aşa că porni din nou în căutarea maimuţei pierdute.

Văzu pe una dintre ferestre ceva mişcându-se şi asta-i atrase atenţia. Era maimuţa, cocoţată pe un turn, atârnând de coadă şi balansându-se. Reuşise să fure o pălărie

de pe undeva şi şi-o îndesase pe cap, peste urechi. Dacă Mildred n-ar fi fost atât de îngrozită, ar fi sesizat cât de amuzant arăta animalul.

— Hai, vino jos, Maimuţă, te rog, strigă ea cât putu de uşor. Am o banană delicioasă pentru tine.

Dar maimuţa nu făcu decât să scoată un strigăt ascuţit şi să se cocoaţe un pic mai sus. Mildred fugi cât putu de tare şi-şi aduse mătura. Din câte-şi dădea ea seama, singurul mod de a da maimuţa jos era să zboare până acolo şi s-o prindă.

Plină de emoţii, păşi pe pervazul ferestrei şi se lăsă în jos, ca să se aşeze pe mătură. îi porunci să zboare, dar, din păcate, atunci când îi dădu lovitura scurtă (care era

semnalul de pornire), fata alunecă, iar mătura ţâşni de pe loc, în timp ce Mildred rămase atârnată cu braţele de ea.

— Stop! strigă Mildred, la care mătura se opri suspendată în aer.

Mildred încercă cu greu să se urce pe ea, dar îi era imposibil, căci nu avea de ce să se sprijine cu picioarele. Braţele aproape că-i ieşiseră din încheieturi, dar era atât de aproape de maimuţă, încât hotărî să încerce să ajungă la ea, aşa că-i porunci măturii să zboare mai departe. Norocul fu de partea lui Mildred, căci maimuţa, cuprinsă

de fascinaţie la vederea măturii, sări pe ea şi începu să ţopăie încoace şi-ncolo şi să atârne de coadă.

— Jos! îi porunci Mildred măturii şi cei doi porniră ca o vijelie spre sol. Când ajunseră jos, Mildred fu şocată să descopere că era plin de lume în curte. Anul trei avea lecţie de zbor cu mătura şi exersau cu doamna Drill[1], profesoara de gimnastică, iar fetele fuseseră martore la întregul episod de pe turn. Mai rău, însă, era că doamna Hardbroom stătea lângă doamna Drill, cu mâinile încrucişate la piept şi cu sprâncenele ridicate. Mildred se simţea destul de ridicol în timp ce se apropia plutind de curte, într-o poziţie atât de stângace şi cu maimuţa atârnând în spatele ei.

— Deci? întrebă doamna Hardbroom.

Mildred luă maimuţa de pe mătură şi rămase în picioare, ţinând-o strâns, ca să nu mai scape.

— Ăăă... am găsit-o! exclamă Mildred.

— Pe turn! rânji diriginta. Cu o pălărie pe cap!

— Da, răspunse Mildred, aproape murind de jenă. Eram pe-acolo, aşa că... m-am gândit c-ar trebui s-o aduc jos.

— Şi de unde a apărut? întrebă doamna Hardbroom, mijind ochii. Nu te-ai certat din nou cu Ethel, nu? (Se gândea

[1] „Exerciţiu", „instructaj" (în limba engleză).

120

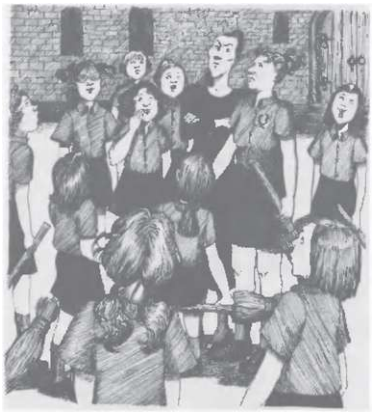

la ziua aceea din trimestrul trecut când Mildred s-a certat cu Ethel şi a transformat-o într-un porc.)
— Nu, doamnă Hardbroom! zise Mildred.
— Păi, atunci, Mildred, de unde ai luat maimuţa?
Situaţia era foarte încurcată. Mildred nu putea s-o dea de gol pe Enid, dar privirea insistentă şi terorizantă a doamnei Hardbroom o făcu să aibă impresia că diriginta ştia deja. Aşa că nu contă prea mult când o fată din anul trei luă cuvântul.
— A luat-o din camera elevei celei noi, anunţă ea. Am văzut-o ieşind de acolo un pic mai devreme.
— Camera lui Enid? întrebă doamna Hardbroom. Dar Enid are o pisică neagră, conform regulamentului. Nu se găseşte niciun alt animal în camera ei.
O trimise pe fată s-o aducă pe Enid de la ora de incantaţii, iar Enid ajunse imediat, părând uluită. Nu avu nicio tresărire când o văzu pe Mildred cu maimuţa.
—Asta e maimuţa ta, Enid? întrebă doamna Hardbroom.
— Eu nu am decât o pisică, doamnă Hardbroom, răspunse Enid.
Mildred făcu ochii mari, căci nu-i venea să creadă.
— Eşti absolut sigură că nu e Ethel? întrebă severă doamna Hardbroom.

— Da, doamnă Hardbroom, răspunse Mildred.

Totuşi, doamna Hardbroom n-o crezu şi mormăi vraja care ar fi schimbat animalul înapoi în forma lui originală. Spre surprinderea lui Mildred, maimuţa dispăru, iar în locul ei stătea un pisoi negru.
— Asta e pisica mea! strigă Enid, iar pisoiul sări în braţele ei.
— Mildred! zise doamna Hardbroom. Am mai avut discuţia asta şi înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, când o să înceteze prostiile astea?
Mildred era încremenită de uimire.

— Dar, doamnă... eu..., zise ea dintr-o răsuflare.

— Linişte, zise doamna Hardbroom. Te-ai întors la şcoală de două zile şi deja te-ai făcut de ruşine de două ori. Cel puţin această întâmplare i-a permis lui Enid să vadă ce exemplu negativ eşti. Sper că vei avea grijă să nu calci pe urmele lui Mildred, Enid. Gata, duceţi-vă acum amândouă, dar tu, Mildred, să ai grijă. Gândeşte-te bine înainte să mai porneşti într-o astfel de aventură de-acum încolo.

în clipa în care cele două fete dădură colţul, Mildred o întrebă pe Enid ce se petrecea.

— E simplu, zise Enid. Chiar este pisica mea. Am transformat-o în maimuţă de dimineaţă, înainte de micul dejun, ca să mă distrez. Aveam de gând s-o transform la loc mâine, când urmează să ieşim afară să exersăm pentru Ziua Sporturilor. De unde era să ştiu c-o să-i dai tu drumul să iasă?

Capitolul 6

Pentru Mildred, Ziua Sporturilor se apropia ameninţător la orizont, ca un nor negru, ca orice altă situaţie care implica o competiţie. Nu suporta ideea de a încerca să-i învingă pe alţii, în primul rând pentru că ea nu câştiga niciodată şi era totul foarte umilitor, dar şi pentru că pur şi simplu nu-i stătea în fire să facă asta.

în plus, mai era şi faptul că Maud se străduia din răsputeri. Doar pentru că Mildred o primise în grijă pe Enid, ceea ce însemna că trebuia s-o ia pe Enid peste tot cu ea, pe Maud o apucase un acces de gelozie şi ajunsese până într-acolo încât să facă echipă cu Ethel.

Lui Mildred aproape că nu-i venea să creadă când le-a văzut împreună. Ştia că Maud face asta special, din cauza lui Enid, aşa că se prefăcu a nu băga de seamă, dar, de

fapt, era tare amărâtă văzând-o pe prietena ei cea mai bună la braţ cu vechea ei inamică.

Ziua Sporturilor avea în program diferite evenimente: săritura cu prăjina, curse în sac, echilibristică de pisici, curse ştafetă cu mătura şi un premiu pentru cea mai antrenată pisică.

Toată lumea s-a antrenat foarte mult în săptămânile dinaintea Zilei Sporturilor. Mildred a avut şedinţe lungi cu pisoiaşul ei tărcat, pe care a încercat să-l înveţe să stea drept şi să nu mai atârne de mătură cu ochii închişi, dar progresele nu se prea vedeau. Mildred şi Enid s-au luat la

întrecere şi au ieşit mereu la egalitate, dar asta nu însemna nimic, întrucât se descurcau amândouă la fel de prost.

Săptămânile se scurseră foarte repede, iar Ziua Sporturilor se apropia tot mai mult cenuşie şi ceţoasă. în ziua aceea, după cum nu-i era obiceiul, Mildred era cât se poate de trează când sună clopotul deşteptător, căci se foise şi se întorsese pe o parte şi pe alta toată noaptea, din cauza unor coşmaruri îngrozitoare. într-unui dintre ele se întâmpla să găsească un monstru în spatele ei, pe mătură, în mijlocul cursei de ştafetă, iar acesta se transforma în doamna Cackle, care spunea: „Mildred! Iar ai încurcat-o!"

La primul sunet al clopotului, Mildred se dădu cu greu jos din pat şi răscoli prin cameră după echipamentul sportiv. îl găsi mototolit pe fundul sertarului de şosete şi încercă să-l netezească astfel încât să arate mai prezentabil.

Unele dimineţi sunt mai rele decât altele, se gândea ea, în timp ce-şi trăgea peste cap tricoul gri şi ponosit şi fusta-pantalon neagră, care-i atârna, largă, până la genunchi. Şosetele gri şi espadrilele negre completau imaginea mohorâtă, în timp ce îşi împletea părul strâns în codiţe.

Se auzi o bătaie în uşă şi pentru o clipă fericită se gândi că probabil e Maud, dar de după uşă se iţi capul lui Enid, iar Mildred îşi aminti că Maud plecase cu Ethel.

— Nu râde, zise Enid ivindu-şi tot corpul în pragul uşii.
Mildred răspunse cu un uşor chicotit când văzu echipamentul sportiv al lui Enid.
— Am spus nu râde, zise Enid, zâmbind. Ştiu că sunt caraghioşi, dar nu am o pereche ca lumea.
Purta o pereche de pantaloni-gogoşar foarte largi, pe care şi-i ridica până la subsuori.
— N-ai unii mai mici? întrebă Mildred.

— Nu, răspunse Enid. Mama îmi cumpără tot timpul haine mai mari, pentru că eu sunt atât de mare. Ar trebui să-mi vezi maiourile! Unele dintre ele îmi atârnă pe jos dacă nu le bag bine pe dedesubt.

— N-o să pot să rămân serioasă dacă te văd îmbrăcată aşa, zise Mildred. Oricum, s-ar putea să-i distragă şi pe ceilalţi. Ce-ţi face pisica?

— N-o aduc, spuse Enid. Se simte cam rău după incidentul cu maimuţa. Nu cred că s-ar descurca să zboare cu mătura.

— Eu îl aduc pe Dunguliţă, răspunse Mildred, luând pisoiul, care stătea încolăcit pe pernă. L-am antrenat în fiecare zi, dar nu ştiu dacă i-a folosit la ceva.

nid şi Mildred stăteau în vestiar şi aşteptau să fie chemate pentru prima probă - care era săritura cu prăjina. Spre marea lor uimire, constataseră că fuseseră înscrise în toate probele, mai ales pentru că erau foarte înalte amândouă, iar asta lăsa impresia total greşită că ar fi bune la sport.

— Sigur o să ieşim ultimele, zise Enid disperată.

— Nu neapărat, zise Mildred, mângâind pisoiaşul, care scosese capul din geanta pentru pantofi. Suntem mai înalte decât toate celelalte, trebuie să fim mai bune decât ele.

— Exact, răspunse Enid întristată. Dar nu suntem. Ceea ce ne lipseşte e un pic de magie.

— Vai, Enid, zise Mildred plină de emoţii. Nici măcar asta nu sunt în stare să fac cum trebuie. Nu erai aici când

am greşit poţiunea în laboratorul de poţiuni şi Maud şi cu mine am dispărut amândouă. A fost îngrozitor.

— Lasă-mă pe mine, spuse Enid cu o încredere dezarmantă.

Mildred privi cum prietena ei luă cele două prăjini, le duse lângă fereastră şi murmură câteva cuvinte.

— Ce faci? întrebă Mildred.

— Şşşt, zise Enid. O să strici vraja.

Un minut mai târziu, Enid îi întinse lui Mildred prăjina...
— Haide, zise ea. Acum o să le batem pe toate.
Era tot mai clar că Mildred nu se simte în apele ei când se alăturară celorlalte concurente la proba de săritură cu prăjina. Se uită în sus, către bara care părea înălţată la cel puţin un kilometru.
— N-o să trec niciodată peste aia, îi şopti ea lui Enid.
— Mildred Hubble! anunţă doamna Drill.

— Vai, nu! tresări Mildred. Eu sunt prima.

— Fur şi simplu du-te şi sari, zise Enid şi-i făcu semn cu ochiul. N-o să păţeşti nimic.

Aşa că Mildred sări. îşi luă avânt pe pistă, înfipse prăjina în pământ şi, după ce făcu asta, se întâmplă ceva extraordinar. Dintr-odată, păru că pământul e făcut dintr-un material extrem de elastic şi atât Mildred, cât şi prăjina ţâşniră în aer.

De undeva de sub ea, de foarte departe, o auzi pe Enid strigând:

— Lasă prăjina! Dă-i drumul!

Uitându-se în jos, Mildred constată îngrozită că totul rămăsese mult în urma ei, jos, inclusiv bara pentru sărituri

şi zidurile şcolii. Fu atât de şocată, încât se ţinu şi mai strâns de prăjină, dar văzu în faţa ei un turn, de care se apropia cu viteză tot mai mare. Ca o rachetă teleghidată, şi Mildred, şi prăjina intrară direct printr-o fereastră (din fericire, şcoala cu înfăţişare de castel nu avea geamuri la niciuna dintre ele) şi căzu grămadă în mijlocul unei mese întinse, gata pregătită pentru ca cineva să-şi ia ceaiul.

Cum zăcea întinsă pe podea printre cioburi de ceşti şi băltoace de lapte, Mildred constată, spre disperarea ei, că tocmai aterizase în camera de lucru a doamnei

Hardbroom. Prăjina era ruptă în două, o jumătate înfiptă într-un portret al doamnei Hardbroom, iar cealaltă în coşul pisicii - tocmai ce ratase la mustaţă pisica dirigintei, care acum îşi arăta colţii şi scuipa de pe dulapul pe care se cocoţase.

Nu trecu mult timp şi uşa se deschise, iar doamnele Hardbroom, Cackle şi Drill dădură buzna în încăpere. Pisica îngrozită sări pe umărul stăpânei sale şi scoase un miorlăit de durere.

— Ce drăguţ din partea ta să-mi faci o vizită, Mildred, zise maliţioasă doamna Hardbroom. Oricum, nu era deloc necesar să foloseşti o metodă atât de neortodoxă pentru a ajunge aici. Toţi ceilalţi par să considere scările perfect adecvate.

— Mildred, sunt sigură că nu trebuie să-ţi reamintesc că regulamentul nu permite folosirea magiei în probele sportive, zise doamna Drill.

— Pur şi simplu nu pot să-nţeleg, oftă doamna Cackle, luând o tartă cu gem strivită din părul lui Mildred şi dân- du-i-o abătută pisicii doamnei Hardbroom. Nu-mi vine să cred că una dintre fetele mele ar trişa, iar eleva aceea nouă, biata de ea, e martoră la ce se-ntâmplă.

Mildred scrâşni din dinţi în tăcere şi se gândi de câte ori - de la începutul trimestrului - eleva cea nouă, „biata de ea", o băgase în încurcătură.

— Asta trebuie să fie, neapărat, ultima dată când se întâmplă ceva de genul ăsta, zise necruţătoare doamna Cackle. Eşti descalificată de la restul probelor şi dacă te prind că mai faci probleme o singură dată până la terminarea trimestrului, atunci voi fi nevoită să te descalific de tot de la şcoală.

Mildred tresări.

— Da, Mildred, continuă doamna Cackle. Voi fi forţată să te exmatriculez dacă vei continua cu acest comportament nesăbuit. Acum du-te în camera ta şi stai acolo toată ziua şi gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Mildred nu putu decât să se bucure că scăpă şi se duse în camera ei. Se ghemui în pat împreună cu pisoiul şi

ascultă cum toate celelalte fete din şcoală râdeau şi aclamau afară pe măsură ce Ziua Sporturilor îşi continua desfăşurarea.
— E imposibil, Dunguliţă, zise ea. N-am cum s-ajung până la sfârşitul trimestrului fără să se întâmple nimic.
Se auzi o bătaie la uşă, iar în cameră intră Enid.
— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Unde ai aterizat?
— Of, a fost groaznic, zise Mildred. Am ajuns în camera de lucru a doamnei Hardbroom. Doamna Cackle a zis că mă exmatriculează dacă mai fac ceva trimestrul ăsta. Dar tu? Ai ajuns şi tu prea sus?

— A, nu, zise Enid. Mi-am dat seama că poate am făcut vrăji prea puternice pentru prăjini, aşa că m-am prefăcut

că leşin şi m-au trimis la baie. Trebuie s-o şterg înapoi imediat. Te-ai rănit?
— Nu foarte tare, spuse Mildred supărată. Doar mi-am sucit un pic glezna. Nu-i nimic.
— Păi, hai, revino-ţi, zise Enid senină, în timp ce deschidea uşa. Măcar ştii că astăzi n-o mai poate lua razna nimic. Ne vedem mai încolo.
Mildred reuşi să zâmbească uşor, iar Enid dispăru pe coridor.

— Of, Dunguliţă, îi zise ea nefericită pisoiului. Nu mai avem decât o şansă, asta-i tot.

Capitolul 8

ildred nu mai fusese atât de îngrijorată de exmatriculare de la Halloween, când stricase numărul echipei de acrobaţii cu mătura. îşi aminti cu câtă înflăcărare le promisese părinţilor ei că va fi bună, şi se gândi cât de îngrozitor ar fi să apară acasă cu valizele şi pisica şi să le dea cumplita veste. Se uită în calendar şi hotărî că, pe măsură ce zilele veneau, trebuia să se străduiască să treacă de fiecare şi să facă tot ce-i stă în putinţă să ajungă la finalul trimestrului fără alte incidente. în săptămânile care urmară, Enid încercă s-o ispitească la toate aventurile imaginabile, dar, cu o voinţă admirabilă, Mildred reuşi să reziste. Ethel era o provocare deosebită pentru că Maud era în continuare prietenă cu ea, dar Mildred făcu faţă sâcâielilor şi reuşi cu greu să

ajungă în ultima săptămână a trimestrului fără să mai aibă vreun un fel de problemă.

Petrecerea aniversară a doamnei Cackle urma să se ţină, ca de obicei, în ultima zi a trimestrului şi fiecare clasă alesese o incantaţie sau o poezie care să fie recitată în ziua cu pricina. Maud fusese aleasă să reprezinte anul întâi, iar Mildred răsuflă uşurată că nu trebuia să facă mai mult decât să stea şi să asculte.

— O să fie groaznic, zise Enid în timp ce stăteau în clasă şi aşteptau să fie chemate în Sala Mare. De ce nu sărim peste asta? Nu ştiu dacă pot să stau să aud o dimineaţă întreagă cum se recită poezii.

— Nu, răspunse Mildred sec.

— Ei, haide, Mii, continuă Enid, încercând s-o convingă. Nu mai eşti deloc distractivă. N-o să observe nimeni c-o ştergem de-acolo. O să fie de faţă toată şcoala. N-o să observe nimeni că noi nu suntem.

— Vor observa, iar eu nu plec, zise Mildred. Nu mai trebuie să mai rezist decât trei sau patru ore şi apoi pot să plec acasă în vacanţă fără să fiu exmatriculată. Pur şi simplu nu pot să risc.

— Bine, fie, zise Enid, care părea foarte nemulţumită.

Doamna Hardbroom apăru în uşă şi le făcu semn

fetelor să pornească spre Sala Mare. După ce ieşiră una

câte una pe coridor, Enid o apucă dintr-odată de braţ pe Mildred.
— Repede! zise ea printre dinţi. Pe-aici!
în momentul acela treceau pe lângă o debara şi înainte ca Mildred să-şi dea seama ce se întâmplă, Enid se năpusti înăuntru şi o trase după ea.
— Ce naiba faci? şopti Mildred, după ce Enid închise în grabă uşa.

— Şşşt! zise Enid. Nu trebuie decât să stăm aici până ajung toţi în Sala Mare şi apoi putem să ieşim şi să ne petrecem dimineaţa cum vrem.

— Dar... Of, Enid! zise Mildred lipsită de speranţă. Sigur o să fim prinse.

între timp, afară, ochii de vultur ai lui Ethel le văzură pe Mildred şi Enid dispărând în debara. La fel şi Maud, care şi-ar fi dorit în secret să fie alături de ele. Viaţa fusese atât de distractivă cât timp Mildred fusese cea mai bună prietenă a ei, iar un trimestru întreg în compania lui Ethel fusese deosebit de neplăcut, mai ales că Ethel nu înceta să vorbească despre cât de îngrozitoare era Mildred.

Când Maud şi Ethel trecură pe lângă debara, Ethel răsuci cheia şi încuie uşa.

— Ethel! zise Maud pe când intrară în Sala Mare. Ai fost răutăcioasă. O să aibă probleme. Doamna Cackle a zis c-o exmatriculează pe Mildred dacă mai face ceva.

— Exact! răspunse Ethel triumfătoare.

— Eşti o bestie, zise Maud. O să mă furişez să le dau drumul.

Dar în momentul acela doamna Hardbroom apăru pe coridor şi conduse grupul lui Maud până în sală, aşa că fata nu mai avea cum să se întoarcă să descuie uşa debaralei.

Din debara, cele două tinere vrăjitoare auziseră când se răsucise cheia.

— Ştiam eu, zise Mildred. Acum nu mai putem ieşi şi e ultima zi a trimestrului. Va trebui să batem în uşă când ies toate din sală, altfel vom rămâne încuiate aici toată vacanţa. O să deschidă uşa la începutul trimestrului viitor şi n-o să găsească decât o grămăjoară de oase.

Mildred izbucni în lacrimi când îi răsări în minte acest gând teribil.

— Vai, Mii, îmi pare atât de rău, zise Enid. O să le spun că e vina mea. Nu plânge. N-o să fii exmatriculată, promit.

Capitolul 9

ând ochii li se obişnuiră cu lumina foane slabă
din debara, Mildred şi hinid priviră de ;ur-împrc-
jurşi-şi dădură seama că erau într-o încăpere
foarte mare, cu tavanul înalt, care era în mod evident folosită pentru a depozita mobilă veche. Lumina pătrundea înăuntru printr-o fereastră arcuită, aflată sus, într-un colţ.

— Suntem salvate! ţipă Enid, pocnind din degete. Există o fereastră. Trebuie doar să ajungem la ca.

— Vai, dar e foarte uşor, zise Mildred sarcastică. E doar la trei metri înălţime. Ce-ar fi să zburăm?

— Poate că putem să punem nişte lucruri de-aici unele peste altele şi să ne cocoţăm pe ele, zise Enid disperată, răscolind printre pupitrele vechi, băncile rupte şi cutiile

de carton pline de nimicuri. Uite, Mildred! exclamă ea. O mătură!

Trase cu greu dintr-un cufăr de lemn o mătură veche, aproape ruptă în două, cu jumătăţile care abia dacă se mai ţineau în câteva aşchii de lemn. Enid îşi scoase panglica de la brâu şi legă mătura cât putu de strâns.

— Uite! zise ea. Acum putem zbura până acolo. Fereastra pare suficient de mare astfel încât să putem ieşi amândouă. Haide.

îi porunciră măturii să se ridice în aer, ceea ce se întâmplă, şi cele două vrăjitoare îngrozitoare ale şcolii se

aşezară pe ea în echilibru. Enid se puse în faţă, iar Mildred o apucă de talie. Ridicară mătura ca un elicopter - ceea ce se face prin porunca „Sus, sus, sus!", repetată încontinuu până când ajungi cât de sus vrei. E un proces care te zgâlţâie rău, iar celor două vrăjitoare le-a fost foarte greu să rămână pe mătură, dar cel puţin reuşiră să ajungă la pervazul ferestrei.

— Ce se vede pe partea cealaltă? întrebă Enid, chinu- indu-se să ţină mătura dreaptă.

Mildred se uită pe fereastră şi văzu un perete interior lung şi o parte dintr-un plafion întinzându-se înaintea ei.

— Ce ciudat, îi zise ea lui Enid, nu e o fereastră exterioară. Se pare că dă într-o cameră uriaşă de piatră.

— Păi, am face bine să trecem pe partea cealaltă până când nu cedează mătura asta, zise Enid, strănutând de la praf şi de la plasele de păianjeni în care se înfăşuraseră cu totul. Ai grijă la cap când trecem.

„Mă întreb unde o să ajungem", se gândi Mildred în timp ce se chinuiau să se strecoare în zbor prin fereastră.

Capitolul 10

A n Sala Mare se făcu linişte. Maud, care era prima în program, stătea pe scenă, cu doamna Cackle şi celelalte profesoare în spatele ei, iar din faţă, ceva mai jos ca nivel, o privea tot restul şcolii. Era atât de îngrijorată că Mildred e încuiată în debara, încât nu-şi putea aminti începutul poeziei, deşi o repetase săptămâni întregi. în timp ce stătea acolo, scotocindu-şi memoria cu disperare, din fundul sălii se auzi un strănutat puternic şi un foşnet ciudat, şi, dintr-odată, pe o fereastră înaltă dintr-un colţ îndepărtat apărură în zbor Mildred şi Enid, pline de praf şi ţinându-se bine de mătură, speriate de moarte. Elevele se întoarseră toate să se uite, iar profesoarele îngheţară.

Maud îşi dădu seama imediat că nu avea halucinaţii şi că probabil fereastra dădea înspre debara. îşi drese vocea într-o clipită.

— Doamnă Cackle şi doamne profesoare! anunţă ea grav, cu toate că vocea îi tremura. Sunt mândră să anunţ un element surpriză de la Mildred Hubble şi Enid Nightshade. Un exerciţiu de dublu la mătură!

Făcu un semn cu braţul înspre Mildred şi Enid, care arătau absolut şocate când îşi dădură seama unde ajunseseră.

— Nu pot să cred, mormăi Mildred, în timp ce toţi ochii din încăpere se întoarseră spre nefericitul duo.

— Dacă reuşim să ne scoatem din asta, meritătm o medalie, zise Enid.

— Haide măcar să încercăm cum a zis Maud, şopti Mildred. Ţine mătura dreaptă şi zbori un pic pe-aici şi eu o să încerc să fac nişte scheme interesante, dacă pot.

Enid începu să ghideze mătura uşor de jur-împreju- rul sălii, iar Mildred se căţără în spate. Sprijinindu-se de umerii lui Enid şi abia ţinându-şi echilibrul, reuşi să ridice un picior în spate.

De fapt, ea nu mai stătuse niciodată în picioare pe o mătură şi era destul de mulţumită de sine. Repetă figura cu celălalt picior şi apoi prinse curaj şi mai ridică în acelaşi timp şi un braţ. Enid, care nici în cele mai bune momente ale ei nu se pricepea prea tare să ţină cârma, nu se uita pe unde merge şi, dintr-odată, văzu cum se apropie candelabrul chiar deasupra capului ei.

— Mildred! strigă ea.

Dar deja era prea târziu. Mildred intră direct în el, iar Enid zbură mai departe, lăsându-şi prietena atârnând de uriaşul candelabru, agăţată numai de un braţ. întoarse mătura şi veni înapoi s-o ia pe Mildred.

— A fost cât pe-aci, zise Mildred pe nerăsuflate, aşe- zându-se pe măturǎ. Fii bună şi uită-te pe unde mergi!
— Poftim? întrebă Enid, întorcând capul.
— Am spus să ai grijă! ţipă Mildred în timp ce se apropiau ameninţător de un perete.

Enid coti brusc, iar Mildred căzu, abia prinzându-se cu vârfurile degetelor de mătură şi atârnând în aer. In momentul acela, mătura, supusă la atâtea cazne, începu să pârâie teribil la jumătate, unde panglica slăbise.

— Repede, Enid! zise Mildred disperată. Las-o jos până nu se face bucăţi.

Enid îndreptă mătura către scenă, unde coborî alături de Maud, care, cu o bună prezenţă de spirit, începu să bată din palme, acompaniată inimos de restul fetelor.

Doamnele Cackle şi Hardbroom făcură un pas în faţă. Doamna Cackle avea o expresie uşor uimită, în schimb, doamna Hardbroom ridicase o sprânceană ca un pumnal.

— Mildred Hubble, începu ea cu vocea sa cea mai terifiantă.

Dar înainte să poată lansa atacul, doamna Cackle le apucă de umeri pe Mildred şi pe Enid.

— Mulţumesc, copii, zise ea zâmbind mioapă prin ochelarii ei cu rame groase. N-a fost foarte bine executat, iar starea hainelor voastre lasă de dorit, dar a fost o încercare bună. Asta ne place să vedem în Academie. Spirit de echipă, iniţiativă, dar, mai presus de orice, străduinţă.

— Mulţumim, doamnă Cackle, ziseră Mildred şi Enid, fără a îndrăzni să ridice capul, ca nu cumva să întâlnească privirea doamnei Hardbroom.

Doamna Cackle zâmbi vag şi le făcu semn fetelor să se aşeze la locurile lor. Bineînţeles că pentru Mildred şi Enid nu erau locuri, fiindcă ele nici nu fuseseră acolo de la bun început, dar, din fericire, în sală erau băncuţe, aşa că Maud se înghesui, iar Mildred şi Enid se îngrămădiră şi ele lângă ea.

în timp ce ieşeau pe rând din sală şi se îndreptau spre curte, unde urmau să aştepte clopotul care să dea semnalul pentru încheierea semestrului, Maud le spuse că Ethel răsucise cheia şi le povesti ce se mai întâmplă după aceea, şi, dintr-odată, văzură toate partea amuzantă a lucrurilor.

— Mersi, Maud, chicoti Mildred.

— N-ai de ce, zise Maud stânjenită. Putem să fim prietene din nou, Mildred?

— Suntem deja, spuse Mildred, simţindu-se un pic jenată. Tocmai ne-ai salvat de la o soartă care ar fi fost mai rea decât moartea. Ai văzut ce faţă avea?

— Cine, Mildred? se auzi vocea doamnei Hardbroom.

Cele trei fete săriră speriate când doamna Hardbroom se materializă în uşă.

— Eu... eu doar voiam să spun, zise Mildred, că nu ne-am făcut exerciţiul-surpriză foarte bine şi nu păreaţi prea încântată.

— N-am fost, zise scurt doamna Hardbroom. Oricum, cred că premiul pentru iniţiativă în povestea asta ar trebui să-l ia Maud. Datorită ei aţi fost salvate de la o soartă care ar fi fost mai rea decât moartea, indiferent care ar fi fost aceasta!

Păşi afară şi făcu un semn cu mâna către curtea însorită, iar fetele ieşiră recunoscătoare.

•5«

— Poate să vadă prin ziduri, şopti Maud.
— Şşş! zise Enid, uitându-se împrejur. Chiar poate. Clopotul sună în toată şcoala, anunţând elevele că era
vremea să se ducă să-şi ia valizele. Mildred scoase un strigăt de încântare şi dansă învârtindu-se împreună cu cele două prietene ale ei.
— Am reuşit! strigă ea. E ultima zi din trimestru şi n-am fost exmatriculată!